

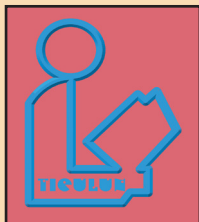
NHÃ CA

chuyện đôi ta

CHUYỆN ĐÔI TA

Nhã Ca

Chuyện Đôi Ta

I

Năm mười bảy tuổi, Nguyễn mới có chuyện tình. Đôi với những cô bạn gái đồng trang lứa với Nguyễn, đứa nào cũng dấu thư tình trong tập vở từ năm mười lăm, mười sáu. Tại sao Nguyễn muộn như thế nhỉ? Có nhò xấu miệng, xì xầm to nhỏ rằng : Con đó gà tò. Con đó nhan sắc không hấp dẫn. Ủ, chỉ có nhan sắc kém, thiếu duyên dáng, mới ít kẻ tán tỉnh. Nguyễn nghe hết. Thì bọn nó, nói là cốt để cho Nguyễn nghe đó thôi. Nguyễn mỉm cười. Nguyễn biết Nguyễn chứ. Đẹp rực rỡ, duyên dáng ? Có lẽ Nguyễn không dám chủ quan. Nhưng tươi sáng, thông minh, nhanh nhẹn đó là đặc điểm của Nguyễn. Chuyện tình tới muộn. Nguyễn phải rõ hơn hết mọi người. Tới chậm, vì người ta chưa muồn cho nó tới sớm.

Khi nói ra, mọi người có thể nghĩ là con Nguyễn này dóc. Nguyễn đã lổ bịch hoá câu chuyện. Vì vậy, những gì về trước năm mười bảy tuổi xóa, quên nó đi. Chỉ có một chuyện đáng nhớ là trước mười bảy tuổi, Nguyễn là Lê Nguyễn, và từ năm mười bảy tuổi trở đi, Nguyễn vẫn là Lê Nguyễn. Mang hoài cái tên con trai, trong tâm

5 | Chuyện Đôi Ta

hồn một người con gái. Lâu quá rồi, nếu trách ông già bà già đặt tên kỳ cục thì phải trách từ lúc nhỏ. Bây giờ, đã muộn.

- Người yêu kiếp trước của Lưu Nguyễn chẳng ?

- Nó đâu phải là con gái. Chắc là sự kết hợp của hai anh chàng gàn dở Lưu Nguyễn đó.

Bọn bạn gái, hay gán ghép này nọ để trêu Nguyễn. Còn bọn con trai, khi mới tán tỉnh làm quen, nghe tên Lê Nguyễn, tưởng là Nguyễn nói đùa hay chanh chua. Con gái chanh chua, hay kê tử đứng, học bàn thì ai mà chẳng sợ. Các anh rút lui từ từ. Còn bọn con trai đã quen rồi, thì đem Nguyễn ra mà đùa.

- Ô, Vậy Nguyễn đâu phải con gái há. Nguyễn là trai giả gái há.

Nguyễn ghét. Chỉ có một người, năm Nguyễn mười bảy tuổi, đã reo lên, sững sốt :

- Ô, Lê Nguyễn. Tên đẹp quá.

Nguyễn khoái. Nhưng còn làm bộ :

- Đẹp gì đâu. Tên Hoa, tên Huệ, này nọ mới đẹp. Chớ tên Nguyễn, mà Lê nữa, thì đẹp ở chỗ nào ?

Anh chàng lắc đầu :

- Không phải. Tên của Nguyễn là một sự bên bĩ của hạnh phúc.

Nói văn hoa chẳng ? Nói văn hoa quá thì Nguyễn không hiểu. Anh chàng giải thích :

- Lê họ cha. Nguyễn là họ mẹ. Như vậy, tên của Nguyễn là tên của thương yêu, của hạnh phúc.

Cám ơn. Gia đình Nguyễn thì hạnh phúc lắm. Bố và Mẹ, bây giờ đã già, nhưng Nguyễn bảo đảm là thương yêu nhau kinh khủng. Gia đình ít người nên tình thương đâu có chia xẻ bao nhiêu. Anh của Nguyễn, Lê Thương. Bởi mẹ muốn thương Bố hoài, rồi tới Nguyễn. Và anh chàng đã nói đúng gần như thầy bói. Nguyễn phải cười. Nụ cười của Nguyễn làm mất anh chàng chớp hoài. Chắc cảm động. Nguyễn thú thật, lần đầu tiên trong đời, Nguyễn biết chú ý tới một chàng con trai. Chú ý ngay từ lúc chàng mới nhào dô tán tỉnh.

Anh chàng. Nguyễn xin dài dòng giới thiệu một chút. Nếu là loại thanh niên thời đại thì chắc không có phúc làm quen nữa. Không hiểu bọn bạn gái của Nguyễn thích loại con trai như thế nào ? Nguyễn chỉ nói phần Nguyễn thôi. Mặc kệ ý thích của Nguyễn, vì có thể mẫu

7 | Chuyện Đôi Ta

người Nguyễn thích đôi với kẻ khác xấu ỉn. Những loại quê mùa, đi giày đơ cu-lơ là không có Nguyễn. Loại mặc quần ống loa thì kinh khủng rồi. Đi giày cao một tấc. Tóc để dài có thể kẹp bím được. Cho Nguyễn hai chữ bình an. Còn nữa, áo hoa sắc sỡ, hay loại mút-sơ-lin mỏng dính triển lãm đủ ba mươi sáu cái xương sườn! Nguyễn khó tính ? Nguyễn nhà quê ? Và loại Nguyễn thích chắc là một anh chàng đi đứng lớ ngớ, tóc húi cua, mặc quần ống túm. Nghĩ như vậy thì khinh Nguyễn quá. Chàng của Nguyễn (dám xác nhận mà) là người lịch sự, gì cũng vừa đủ thôi. Vừa đủ nghĩa là không lố lăng, không làm cái gì quá đáng. Nguyễn khoái những màu áo chàng mặc. Nhạt, quý phái, sang trọng, thường đi với những màu quần hòa hợp. Và không phải lúc nào chàng cũng chỉ có những màu đó. Đôi khi, chàng có những màu áo dữ dội, thật đậm, để đi với những màu quần hay màu áo thật mơ. Xám nhạt. Nâu nhạt. Giày chàng đi không màu mè, không kiểu cọ. Còn đầu tóc không dài ngang vai mà cũng không ngắn như mới ở quân trường về. Chắc có bạn bịt mũi cười. Có bạn phê bình : Vây chàng của Nguyễn chắc làm quảng cáo cho một hiệu may. Tệ hơn, là một ông phó may chính cống. Nguyễn vui vẻ cười góp liền. Cũng không cần giải thích. Lối ăn mặc, tư cách phong thái của chàng, tổ cáo chàng là con nhà giàu. Nhưng chàng khiêm nhượng, lúc nào cũng đi

chiếc Honda nặng ký, 120 mã lực. Nhưng chàng không phải tay đua gì. Đua ở trong cái thành phố bé tí tẹo này để đi nằm nhà thương dài dài à. Chắc tại chàng khoái tốc độ, phải nên đi xe như thế, để đi thật từ tốn trong thành phố, tiết chế sự thống khoái tốc độ đó bớt đi. Như vậy chuyện gì, Nguyễn cũng bênh chàng hết.

Nguyễn gặp chàng rất tình cờ. Trong thư viện Quốc gia. Thật ra, Nguyễn chẳng khoái thư viện. Nguyễn đâu có cặp kiếng dày cộm và muốn trở thành một nữ giáo sư dạy triết lúc nào cũng ôm sách vở đầy trên tay ! Nói thiệt ba mớ hiện sinh buồn nôn, sao nhức đầu quá. Vô phúc, Nguyễn cầm một tập truyện mà có chữ gì đại để là nôn mửa, là Nguyễn muốn nôn mửa liền. Bộ nôn mửa là triệu chứng gì độc quyền của mấy ông nhà văn.

Mấy ông muốn dành nghề một cách bất chính hả. Nhưng con bạn của Nguyễn lại có bốn mắt và một đầu óc loại bác học thông thái. Hôm đó, kẹt quá, không biết đi chơi với ai Nguyễn mới đại chui vô thư viện. Đụng đầu chàng cái cốp. Và gặp rắc rối ngay.

- Cô kiểm cuốn gì. Tôi giúp cho.

- A... Thôi, cảm ơn ông. Tôi tìm tầm bậy tầm bạ mà.

Chàng ngó Nguyễn, nụ cười diều cợt :

9 | Chuyện Đôi Ta

- Bậy nhiều lớn mà đã tìm sách tâm bậy tâm bạ ?

Khí giới của con gái là cái nguyệt, cái háy. Bữu môi. Lặng yên bỏ đi chỗ khác tỏ vẻ khinh bỉ. Nhưng chết chưa. Nguyễn vẫn cứ đứng, không cất bước đi được mà cũng không bữu môi. Sao thế nhỉ ?

Con bạn bốn mắt. Kẻ triết gia đi tìm mãi không bao giờ thấy ý nghĩa cuộc đời. Bồng lù lù xuất hiện. Nó hích Nguyễn :

- Bạn hả ?

- Không. O...

- Mà mượn gì đọc đi. Thiếu gì sách. Đứng đó cho người ta...

Nó nhúu mày, chém mạnh :

- ... Cho người ta hỏi vợ vắn.

Nó kéo tay Nguyễn. Nguyễn biết nó cáu anh chàng. Anh chàng lặng lẽ ngó Nguyễn, còn cô bạn của Nguyễn thì anh làm như không thấy, không biết, không có ở trên đời. Nguyễn theo con bạn ngồi vào một góc, nụ cười của anh chàng dán theo hoài. Và bỗng Nguyễn cảm thấy vui tươi, rộn rã chi lạ. Đâu biết tại sao ? Cần gì biết. Con bạn liếc Nguyễn một cái, ném cho Nguyễn

một cuốn sách :

- Coi đi. Mà chỉ ưa lộn xộn.

Chắc vậy. Nguyễn đang ưa lộn xộn đây. Nguyễn đâu có đọc được gì. Anh chàng đứng ngoài hàng lang, ngó xuống sân cỏ. Làm bộ chờ hai con mắt anh chàng đang ở đằng sau ót hả. Nguyễn mỉm cười. Chữ nghĩa gì đâu, cứ như những sinh vật nhỏ, bay vù vù trước mắt.

Con bạn, sau khi đã nghiền ngẫm kỹ, đã cốp trong sách vở một mớ triết lý, vội bảo Nguyễn đứng dậy, lấy cái lưng che che. Để làm gì thế ? Dễ hiểu quá. Để xé cái roet, hai ba trang sách rời ra, dút vào cái bóp nhỏ.

Nguyễn cũng tài tình giúp bạn. Cả hai, thu xếp bút nghiên, trả sách cho thư viện, ra về. Anh chàng còn đi theo một đoạn, và mở lời nữa chứ :

- Còn sớm mà.

- Nham nhở. Sớm cái gì ?

Nhỏ bạn trả lời cay nghiệt. Chớ Nguyễn thì không. Nhưng anh chàng, đã nói là coi như không có cô bạn đi bên Nguyễn trong đời này, chỉ cười với Nguyễn :

- Coi vật áo.

11 | Chuyện Đôi Ta

Chết cha. Nguyễn quay lại. Một phần vạt áo bị giắt lại. Chắc tại lúc ngồi vô ý. Nguyễn sượng trân.

Đó là phút gặp gỡ. Còn phút làm quen mới ly kỳ.

II

Nguyễn biết anh chàng học văn khoa. Không phải Nguyễn nhờ thám tử tư điều tra đâu. Cần gì điều tra. Ngay buổi chiều gặp gỡ ở thư viện, con bạn đèo Nguyễn về. Nguyễn quay lại thấy anh chàng cho xe theo xa xa.

Phắc anh chàng biết rõ nhà Nguyễn. Nguyễn hơi kiêu hãnh. Tại nhà Nguyễn ở ngay mặt lộ, dễ kiếm. Nhưng coi chừng. Nhà có chó dữ, có tường cao. Cổng sắt kiên cố. Anh chàng còn lâu mới vô nhà được. Nguyễn kiêu hãnh làm chi đã chứ, anh chàng đâu cần vô nhà. Ít khi người ta chạy vô nhà, ngồi ở phòng khách để tán tỉnh nhau lắm. Anh Thương của Nguyễn đào huê một cây, đã thường nói về kinh nghiệm những vụ tán tỉnh :

- Vô nhà hả. Ngu. Đứng ngoài cổng đôi khi còn bị bắt cóc đem vô nhốt lại rồi. Tán tỉnh chán gì chỗ, xa xa, để dọt cho lẹ chứ.

Nguyễn cười anh quá. Anh làm bộ, lúc nào cũng coi thường con gái. Phải làm bộ như thế vì không thể coi thường được. Con gái, đã trở thành một thứ mê hoặc, một thứ thần tượng trong tâm hồn những chàng trai mới lớn. Mất công đeo đuổi, mất công tán tỉnh. Đau đốn,

13 | Chuyện Đôi Ta

nói để tự rửa hận, để cho khoái mồm đó mà. Tội nghiệp.

Anh chàng, từ hôm biết nhà, liền thay đổi lộ trình. Chỉ còn một đường duy nhất là đi qua con đường nhà Nguyễn ở. Mà lúc nào, cũng đúng lúc Nguyễn về tới ngõ. Vừa mới xuống xe, lúi húi bấm chuông là đã nghe còi xe của anh chàng inh ỏi. Anh chàng vọt qua, như chớp, biến mất. Nhưng Nguyễn biết, trước đó anh chàng đã ngắm Nguyễn mãi nhãn. Làm quen kiểu đó còn lâu. Nhưng anh chàng, nhất định làm quen rồi, không cần làm quen nữa. Và một bận, Nguyễn vừa ra trường, đi một đoạn, đang vọt ngon lành thì choáng váng, suýt té vì một cái xe ngược chiều đang phóng lù lù, nhanh như mũi tên.

- Ui da.

- Ủa.

Cả hai xe đều thắng két két. Ê cả rãng. Khi ngừng, hai xe sát nhau, suýt chút thì đụng độ. Tay chân Nguyễn run lẩy bẩy. Anh chàng, không chút lính quýnh, còn làm ra bộ ngạc nhiên :

- May quá, gặp người quen.

- Quen hồi nào. Sợ chết được.

Nguyễn dắt xe vô lề. Bây giờ, đồ Nguyễn lên xe đi được đó. Đang run, đang mất bình tĩnh. Giờ buổi chiều, con đường lớn, xe hàng chạy vèo vèo. Phải nghỉ một chút cho bình tĩnh lại đã. Anh chàng cũng dựng xe. Trả lời Nguyễn tỉnh bơ.

- Ủa làm mặt há. Ngó coi.

- Xì. Tui...

- Chẳng nghĩa lý gì hết. Tự nhiên nói xì, rồi nói tui. Tui làm sao ?

Nguyễn nín thính. Anh chàng tỏ vẻ lo lắng :

- Xe có sao không ?

- Biết đâu.

Nguyễn đứng tránh qua một bên để anh chàng coi cái xe. Muốn coi thì coi chớ hư hao gì. Đã đụng nhau đâu. Còn muốn đụng nữa hay sao đây ? Anh chàng xoa hai tay :

- Không sao hết. Ngon lành.

Và anh chàng cười :

- Nhớ tui hông ? Tui, bữa gặp ở thư viện đó... Thấy

15 | Chuyện Đôi Ta

không, cô nhỏ quên mà chiếc xe nó nhớ. Nó nhớ nên nó định nhào tới rửa cái xe của cô.

- Đi đâu mà như mù. Mù thì có. Đi gì lạ vậy ?

- Đi về nhà.

Nguyễn bật cười. Đã nói Nguyễn chết vì cái tính vui vẻ, mau quên. Vậy là chỉ mười phút sau, anh chàng đã song song xe với Nguyễn. Nguyễn bạo quá chẳng? Tự nhiên quá chẳng ? Nhiều người nói tính Nguyễn giống tính con trai. Dạn dĩ, tươi vui, bộc trực. Nguyễn cũng biết điều đó. Nhưng làm bộ e lệ, nhõng nhẽo thì Nguyễn chịu.

- Hỏi tên được không ?

Dầu làm gì. Và Nguyễn nói để thấy anh chàng sừng sốt và Nguyễn vui thích. Lần đầu tiên, một người tin Nguyễn ngay, không cho là Nguyễn đùa. Và cũng tự nhiên, Nguyễn muốn biết tên anh chàng :

- Anh có tên không ?

- Có chứ. Ai mà không có tên cha mẹ đặt.

- Cho biết đi.

- Tên há. Được ngay. Tui là Nguyễn Ngọc Diệp.

- Trời đất.

Nguyễn che miệng kêu lên. Bộ trời đất đã xếp đặt chẳng ? Cô Lê Nguyễn, có bạn trai là cậu Nguyễn ngọc Diệp.

- Đâu phải ông trời đặt. Ông già tui đặt đó.

- Đừng có đùa nghe.

- O, tui tin cô Lê Nguyễn ngay. Tại sao cô Lê Nguyễn không tin anh Nguyễn Ngọc Diệp nhỉ ?

- Anh ?

- Vậy làm em chẳng ? Cô Nguyễn đã lớn, nhưng tui lớn hơn. Phải kính trọng người trên chứ.

Phát mệt với anh chàng. Phát mệt khi nghe anh chàng dài dòng kê khai lý lịch. Chưa hết đâu. Nguyễn xì nọc anh chàng ghê lắm. Xì nọc nhưng chịu anh chàng. Coi, anh chàng nói chuyện ngang như cua.

- Nguyễn thì dễ thương. Nhưng ông anh của Nguyễn chué quá.

Chết cha. Có ai tán đào kiểu đó không ? Thường thường, theo kinh nghiệm các đấng đàn ông, và kinh nghiệm sách vở, thì muốn được lòng nàng, chàng phải

17 | Chuyện Đôi Ta

được lòng từ ngoài sân tới trong bếp. Ngoài sân là con chó, trong bếp là chị ở. Huống chi ông anh của nàng. Ông anh, to lắm, quyền huynh thế phụ chứ bộ. Dù vậy, Nguyễn cũng ngấm ngấm công nhận anh chàng nói đúng. Ông anh của Nguyễn là loại con trai thời trang hạng nặng. Hơi lố bịch. Lố bịch vì cái mã khá bô của mình. Anh hơi huyênh hoang và ham biết nhiều thứ quá. Cái gì anh cũng biết một chút xíu. Các cụ nói nhiều nghề cá trê chui ống là vậy.

- Nguyễn giận hả ? Xin lỗi, sự thực mắt lòng.

- Kể ra phê bình một người vắng mặt, không được lịch sự lắm.

Nguyễn đâu có thua, dù trái tim đã đập loạn xạ vì anh chàng, nhưng lý trí của Nguyễn vẫn sáng suốt như thường. Phản ứng của anh chàng khi nghe Nguyễn nặng nhẹ ra sao à ? Như người khác thì xấu hổ, thì tìm cách chuồn. Nhưng anh chàng trái lại, gật gù :

- Bởi không ai ở đời dám nhận là mình hoàn tất cả. Hôm nay, cảm ơn Nguyễn đã giúp tôi một bài học.

Và anh chàng, làm như chuyện đó đã qua, đã quên rồi. Cho xe đi sát vào Nguyễn hơn cười :

- Đi dạo một vòng được không ?

- Đường về nhà cũng còn khá khá cho anh theo. Đừng tham, bạn ạ.

Anh chàng, nghe Nguyễn công nhận là bạn, hân hoan:

- Tình bạn, muôn năm.

Chưa bao giờ Nguyễn thấy những hàng me hai bên đường đẹp thế. Không còn một giọt nắng, và lá me không còn được lọc màu xanh trong nên thẫm lại, đặc và băng khuâng. Trong mắt Nguyễn, bóng chiều thật êm đềm. Hình như có lúc, cả hai đều không nói gì, và họ nghĩ gì, chỉ riêng mỗi người biết lấy.

III

Anh chàng Nguyễn Ngọc Diệp đã hoan hô tình bạn muôn năm. Nhưng sau đó, anh chàng suy tính lại. Chắc thấy tình bạn thiệt quá. Mỗi lần hai đứa gặp nhau, chỉ bạn bạn tui tui, đi chơi suông rồi ai về nhà nấy, thấp đèn mà tương tư. Anh chàng hủy bỏ tình bạn muôn năm, tiến tới một thứ tình khác là tình yêu. Hai tuần lễ sau, Nguyễn nhận được thư tỏ tình của anh chàng. Thư với thản làm Nguyễn muốn điên lên. Dù chưa có tình yêu, nhưng đâu phải Nguyễn không nhận thư tình bao giờ. Lá thư của anh chàng làm Nguyễn chung hững...

... Thì cũng phải như mọi người cái gì cũng có phần thủ tục. Tại bị trước đây tui viết nhiều thư tình quá, nên thư tình của tui bị thiên hạ đem bán kí lô, gói mắ m gói muối ở chợ hết. Tui không muốn tiếp tục công việc làm ân nhân cho các ông bà mua bán ve chai. Tui làm đơn gửi tới Lê Nguyễn, để xin được Lê Nguyễn nhận làm người yêu. Nếu được, xin gửi thư báo về địa chỉ... Còn nếu đơn bị bác, xin Lê Nguyễn xếp vào hồ sơ lưu, tôi sẽ tới xin lại. Dù chưa biết có được nhận đơn hay không, tôi cũng chân thành cảm tạ.

Xin đính kèm : Bản sao giấy khai sinh. Giấy hoãn dịch vì lý do học vấn. Giấy chứng đậu, giấy chứng nhận đã chích đủ ngừa bệnh tê liệt, phong đòn gánh, yết hầu, dịch, hạch và dịch tả lúc nhỏ.

Nguyễn đã cười tới bể bụng khi nhìn ba tấm hình chụp theo lối căn cước anh chàng kèm theo. Ảnh chụp đầu từ hồi nào. Thộn. Nhà quê. Ngu. Con nít. Hề. Đủ thứ. Bộ không còn gì để nghịch chảnh, đem chuyện tình yêu ra mà diễu. Phải cho anh chàng một trận mới được. Lúc đầu, Nguyễn cáu, nhưng càng lúc càng thắm, Nguyễn cười ghê quá. Một tuần lễ, anh chàng mất mặt. Nguyễn đã hơi thương hại rồi. Nghĩ rằng, chắc anh chàng xét lại, thấy đùa cợt khiếm nhã quá, và hối hận. Một tuần lễ, mất biệt để hối hận thì cũng đủ cho Nguyễn tha thứ. Nhưng đầu tuần ngày thứ hai, anh chàng xuất hiện. Cũng ở khoảng đường như mọi lần. Anh chàng đã giải thích tại sao không đón trước cổng trường như những anh chàng trồng cây si khác. Trồng cây si chỉ chờ vờ chàng vàng, cản trở lưu thông công lộ. Một đó cũng thời thượng rồi. Con người phải tiến bộ, luôn luôn phát minh ra những sáng kiến mới. A, thì ra cách tán gái của anh chàng là do sự tiến bộ chứ không phải khiếm nhã. Cứ nhìn mặt anh chàng, nhìn nụ cười, cái dáng bình tĩnh, thong dong đó, thì anh chàng còn lâu mới hối hận hay xét lại.

21 | Chuyện Đôi Ta

- Mấy ngày không gặp Nguyễn, thấy Nguyễn hơi gầy đi đấy nhé.

- Xí. Biết gì mà nói ?

- Có biết, nhưng sợ không đúng thôi. Chắc có chuyện gì vui nên cười nhiều phải không ? ông giáo sư Henri gì đó có viết một cuốn sách, nói cách chữa bệnh mập hay nhất là cười nhiều. Cười nhiều cũng mất ca-lo-ri.

Cái ông Henri nào đó chực ở trên nguyệt cầu và chữ nghĩa của một tình, lung tung tình gì đó, chứ không có ở trái đất. Vậy mà cứ tỉnh bơ. Ghét. Nguyễn cố rán đừng cười. Thua anh chàng thì ức ghê lắm.

- Có lẽ tui sắp bạn rộn lắm Nguyễn ạ.

Chết. Như vậy, không gặp nhau, không đưa đón nữa sao ? Buồn quá. Nguyễn mở lớn mắt :

- Sao vậy ?

- Tui đã đi xin việc làm.

Nguyễn chột hiệu. Lần này thì làm sao mà nín cười được. Nguyễn bung miệng.

- Có gì đâu mà Nguyễn cười. Lớn rồi, phải lo công ăn việc làm. Lâu nay tui thất nghiệp dài dài. Vừa mới tìm được một nơi, gửi đơn rồi. Không biết có được nhận đơn hay không. Nhưng có nhiều hy vọng lắm.

Anh chàng tự tin ghê chưa. Phải chặt bớt của anh chàng một khúc đuôi mới được. Đuôi dài quá, khó coi.

- Có sở nào toàn người không biết gì mới nhận đơn của anh. Nếu là Nguyễn, còn lâu.

- Sao vậy ?

Nguyễn đâu biết tại sao. Nhưng cứ nói đại :

- Người ta thì mặc kệ, nhưng Nguyễn, Nguyễn không chịu. Có thể thôi. Anh chàng gật gù :

- Dù sao tui cũng cứ hy vọng như thường. Lo gì. Còn tới để cho người ta phỏng vấn nữa, còn thời gian tập sự. Mình cũng phải lượng sức, biết người biết ta trước khi gửi đơn chứ.

Đáng lẽ ra, với một anh chàng nào khác, giọng nói thế, Nguyễn đã lảng lạng rút lui rồi. Mà chắc rút lui từ đầu kia. Nhưng tại sao với cậu Nguyễn Ngọc Diệp này thì không hỉ. Vô lý Nguyễn chịu thua anh chàng ?

Thua, Nguyễn cũng không thấy mình thua gì hết. Anh chàng, tuy gàn bướng, như vẫn phải hạ mình làm đơn kia mà. Có lẽ Nguyễn phải bao dung, độ lượng hơn. Người trên kia mà. Nguyễn mỉm cười :

- Cứ đợi xem. Khi không chấp nhận, anh cũng có thư báo để tới rút hồ sơ lại.

- Tui hứa khi nào được chấp nhận làm việc tui sẽ mời Nguyễn đi ăn để mừng. Mừng rằng, đã sang một đời mới.

Anh chàng, thật như ma quỷ. Anh chàng đâu cần đợi đơn được chấp nhận gì. Ngay buổi chiều hôm đó, hai đứa đã ra ngồi ở Ngân đình. Không ăn uống gì linh đình đâu. Anh chàng uống bia, còn Nguyễn, Nguyễn gọi một ly hồng xà. Anh chàng thở khói thuốc rất điệu, một vòng thuốc bay vào ly hồng xà của Nguyễn, và quán quít rất lâu làm Nguyễn chớp mắt hoài. Và như thế, có phải khi uống, Nguyễn đã nuốt một ít khói thuốc, một ít hơi thở của anh chàng không ?

Nói chuyện gì lang bang đâu mà cũng lâu ghê. Chiều lặn mất lúc nào không hay. Điện sáng trong quán, che mất giòng sông sẫm tối. Nguyễn không thể ngồi lâu hơn. Cũng chẳng phải sợ về nhà bị mắng đâu, Nguyễn

đâu phải mười bốn mười lăm. Thường đi với bạn bè, Nguyễn vẫn về muộn. Miễn là đừng muộn quá để cả nhà lo lắng, phải đi tìm.

- Có lẽ Nguyễn phải về.
- Chưa về được.
- Quyền quá nhĩ. Chưa ai ra lệnh cho Nguyễn hết.

Anh chàng cười, thổi tới mặt Nguyễn một vòng khói nữa. Nhưng anh chàng làm hỏng, vòng khói loãng ngay, tan rất nhanh. Nguyễn chột cười khúc khích. Anh chàng chăm chăm ngó Nguyễn :

- Sao cười ?
- Tại anh hỏng rồi.
- Chưa.

Bàn tay của Nguyễn đặt trên bàn, bị anh chàng nắm chặt từ bao giờ. Sao hai mặt gần nhau quá, gần tới như hơi thở của nhau đã thành một khối, bay lên. Anh chàng, chẳng làm mặt buồn rầu, chẳng đóng vai si tình, lặc giọng gì hết, mà rất bình tĩnh.

- Đừng thềm chơi trò tình bạn nữa Nguyễn ạ. Yêu nhau nhé.

Không phải anh chàng diều đầu. Mắt anh chàng thành thật lắm. Chỉ có tay Nguyễn run rẩy trong tay anh chàng thôi. Còn anh chàng, tay cứng như sắt, bóp tay Nguyễn thật chặt.

- Đừng trả lời. Như vậy là đủ.

Anh chàng thả tay Nguyễn ra. Và Nguyễn cúi mặt xuống. Người con gái nào khi nghe tỏ tình cũng phải cúi mặt xuống, phải không ? Anh chàng lại tiếp tục phun những vòng khói. Anh chàng cố làm tĩnh, làm gan đầy thôi. Không có vòng khói nào tròn trịa cả. Tấm lòng anh chàng đang rối loạn mà. Tim anh chàng đập tới nhịp mấy. Nguyễn bỗng liếc nhìn anh chàng. Thấy anh chàng cố gắng quá bắt tội nghiệp. Nguyễn cười nhỏ. Anh chàng liếc thoáng :

- Cười gì.

Nguyễn lắc đầu. Gục xuống tay mà cười tiếp. Cười tới chảy nước mắt luôn.

Không thấy giòng sông đâu nữa. Đêm đã nuốt mất. Nhưng trong mắt Nguyễn, cả trong mắt anh chàng nữa, đang chia nhau một giòng sông trong vắt. Trên đường về, tối hôm đó, đâu có gì để nói ra. Chỉ có bầu trời thật đầy sao. Chỉ có những hàng cây chụm đầu, thì thầm và dòng đèn đường, ngượng ngùng, trơ trẽn vì thấy mình quá sáng.

IV

Yêu nhau, rồi để đó. Có lẽ tình yêu học trò chỉ nhẹ nhàng, dễ thương có vậy thôi. Nhưng cũng mất thì giờ lắm. Đạo này mỗi chiều hai đứa đều gặp nhau, và trên một khoảng đường. Có nhiều chuyện để nói lắm.

Chuyện học hành, sách vở, bè bạn, ít khi có chuyện nhưng nhớ. Có ngày nào không gặp nhau đâu mà nhớ. Chút nôn nao, đợi chờ khi gặp thì có. Thỉnh thoảng, hai đứa cũng rủ nhau vô thư viện, để nhớ kỷ niệm đầu. Rồi vô lẽ ngồi ngó nhau. Hai đứa cũng có hai cuốn sách, chăm chú đọc, dù chữ nghĩa có nhảy múa lung tung cũng chăm chú đọc hoài. Lâu lâu, ngó nhau một cái, cười. Nói thật nhiều trong nụ cười đó. Trong quán nước, hay trước phút chia tay trong ngày, đôi lúc anh chàng cũng cầm nhẹ bàn tay Nguyễn, ngó vào mắt Nguyễn, để đêm đó Nguyễn mơ thấy một bầu trời sao. Nếu cứ như thế mãi, thì dễ thương quá. Nguyễn sẵn sàng làm người tình bé nhỏ, dù Nguyễn cũng không còn nhỏ bé gì, của anh chàng mãi mãi. Nhưng...

Đó là chữ đầu của những câu chuyện rắc rối.

Ông anh của Nguyễn, Nguyễn đã giới thiệu từ đầu đó, là Thương. Ông bắt đầu chú ý kiểm soát sự đi về của em gái. Chẳng phải vì bồn phận hay vì bố mẹ nhờ vả, bảo săn sóc, bảo coi chừng em đâu. Mà trước đây, ông thường cứ quần lầy Nguyễn vì Nguyễn có nhiều bạn gái đẹp. Nguyễn cũng không có kếp để đi chơi, nên cũng vui với anh. Từ ngày có anh chàng, Nguyễn tránh anh Thương ghê lắm. Nguyễn cũng chẳng thiết gì bạn gái. Nói cho ngay, lũ bạn gái của Nguyễn, tới tuổi lâu rồi, đứa nào cũng có cặp. Khổ là trong số bạn của Nguyễn, anh Thương chịu nhất con Kim, có cặp kính dày tám độ rưỡi. Anh Thương ưa tác điệu, cho Kim có dáng dấp trí thức. Con gái đẹp thiếu gì nhưng kiếm một cô trí thức khó lắm chứ. Mà con Kim, nó mát ơi là mát. Nó biết nó xấu nên khinh trước mọi người. Nó đâu có ngờ anh Thương có tấm lòng trung với nó, cho là chuyện đùa, nên càng ghét anh ra mặt. Chuyện có thể, tội lỗi đổ lên đầu Nguyễn. Anh Thương không có lòng dạ đàn ông mà mang lòng dạ đàn bà. Trời đòi cho Nguyễn mà. Anh tìm cách hại Nguyễn ghê quá. Tìm cách hại Nguyễn thì dễ ợt vì Nguyễn đâu thêm dấu điểm ai chuyện gì. Anh Thương biết tỏng ngay chuyện.

- Mà đi với thằng nào vậy ?

- Bạn em.

- Bạn gì mà chiều nào cũng dung dăng dung dẻ.
- Em cũng đã tới tuổi được quyền dung dăng dung dẻ.
- Tao có cấm đâu, nhưng cũng tùy người mà chơi chớ.
- Bộ phải để anh chọn ?
- Nhưng thằng đó, tao coi thấy cô hồn quá.

Nói quá đáng. Không cô hồn. Chỉ hơi tự kiêu. Hơi lập dị. Nhưng có hại tới ai đâu.

Không làm quen chiều chuộng anh Thương; như vậy là người đứng đắn. Nhưng anh Thương, đã nói có bụng dạ đàn bà. Bố Mẹ biết liền sau đó. Kể ra, tới tuổi của Nguyễn, Bố Mẹ không biết, Nguyễn cũng chẳng làm gì để Bố Mẹ buồn hết. Nhưng Mẹ, lúc nào con trai cũng nặng ký hơn, anh Thương thắng. Mẹ quyết định nhanh chóng lắm.

- Ba chúng nó. Tôi thấy con Nguyễn nó cũng lớn rồi. Không thể cấm nó có bạn trai được. Chuyện hồi trước mình đã định với anh chị bác sĩ Ngọc đó. Cũng nên cho nhà người ta tiến tới là vừa...

Nguyễn còn lạ gì chuyện này. Hai bà chơi với nhau, thân lắm. Và bà nọ, ngấp nghé con bà kia để đem về là làm dâu. Cái điệu ngày xưa thật là xưa. Lối xỏ mũi trâu

đem đi ấy à. Với Nguyễn hoàn toàn vô hiệu lực. Mẹ bắt đầu chất vấn :

- Con à. Con đã lớn. Con cũng phải tính toán chớ. Hay con thương yêu ai rồi ? Thương yêu ai thì cho Bố Mẹ biết. Đừng lén lút người ta cười chê.

Kể ra. Mẹ cũng có lý. Nhưng Nguyễn. Nguyễn khó tính quá. Thương yêu, Nguyễn có thương yêu. Còn chuyện đi lại, chuyện hôn nhân thì đâu phải là chuyện nói bây giờ. Nguyễn trả lời mẹ :

- Con chưa có gì, chưa quyết định gì đâu mẹ.

- Mẹ nghe nói con có bạn trai ? Nguyễn cười :

- Mẹ cũng hiểu cho bọn con, thời buổi này, đi học, gặp gỡ, con cũng phải có bạn trai chứ. Bạn trai có gì xấu đâu mà mẹ sợ mang tiếng ?

Người lớn cho những tư tưởng đó là thiên cận, lô bịch. Mẹ cương quyết :

- Không. Mẹ không bằng lòng con cứ đi chơi, hò hẹn ở đường. Có người nào thì họ phải tới nhà cho Mẹ coi mặt, Mẹ xét-đoán tính tình.

Nguyễn còn biết sao hơn. Tới nói với Diệp. Anh chàng cười quá. Đâu có gì khó mà em lo, tới thì tới chứ. Nguyễn đã năn nỉ anh chàng chịu khó ăn mặc chỉnh tề một chút. Và Nguyễn chờ đợi cái ngày trọng đại đó ghê quá.

Về phía gia đình Nguyễn, anh chàng hoàn toàn thất bại. Ba thiếu chồng, một thiếu thuận là Nguyễn. Nhưng còn điều kiện khác khó khăn hơn. Mẹ nghiêm khắc :

- Như vậy mà con chưa sáng mắt hả Nguyễn ?

- Dạ thưa chi ?

- Thằng nhỏ làm như không cần biết ai hết, chỉ biết có con. Mà với con, hình như hấn cũng chưa tính toán gì hết.

Trời đất. Mẹ định bắt anh chàng tính toán gì ? Đi hỏi? Cưới liền tay ? Làm rể. Anh chàng còn đi học và còn tùy thuộc gia đình mà. Hai đứa mới chỉ có tình yêu. Người cẩn thận, đâu chỉ trông vào tình yêu mà vào đời với nhau được. Nguyễn phải học. Anh chàng cũng phải học.

- Nhưng chúng con đang trong giai đoạn tìm hiểu nhau mà, mẹ.

- Tìm hiểu ở ngoài đường ấy à ? Không, mẹ sẽ có biện pháp nếu con còn cãi lời mẹ.

Lỗi không phải ở Nguyễn. Lỗi không phải ở Nguyễn Ngọc Diệp. Cũng không phải ở Bố, Mẹ hay anh Thương, hay ai hết.

Nhưng lỗi làm, dù lúc đầu rất nhỏ, cũng ăn lan xoi. Chỉ có anh Thương là cười đắc thắng :

- Nếu nó chịu khó biết điều với tao một chút. Đằng này, nó coi tao như nơ-pa há. Con người có học, phải biết chào hỏi, ăn nói lịch sự chứ. Đằng này nó làm làm lì lì, nó làm như nó là cái rốn của vũ trụ. Loại con trai đó chẳng bao giờ nên người.

Làm làm lì lì. Cho mình là cái rốn của vũ trụ đâu phải là tính nết của anh chàng. Anh Thương suy ai ra đây chứ. Nguyễn phải nhắc lại cho anh rõ, đó là cô bạn bốn mắt của Nguyễn. Nguyễn cứ bênh anh chàng chăm chăm, anh Thương ghét anh chàng là đúng. Còn phần anh chàng. Hôm ở nhà Nguyễn ra về, nói với Nguyễn, nói thẳng ruột ngựa :

- Nguyễn ạ. Nếu vì em mà anh nhận một ông anh như anh Thương, anh không ân hận. Nhưng ở ngoài đời, anh có một người bạn như anh Thương, chắc anh sẽ chán anh vô cùng.

- Rồi anh tính sao ?

Anh chàng rất lạc quan. Cầm tay Nguyễn bóp chặt.

- Chúng mình nên biết chờ đợi.

Nguyễn giận anh chàng quá. Sao anh chàng không tìm một giải pháp nào để tình yêu hai đứa còn có thể chấp cánh bay hoài trong bầu trời tuổi mộng. Nguyễn sẽ đau đớn ghê lắm khi mất anh chàng. Nhưng chẳng thà như thế. Khi chưa có gì tha thiết lắm (điều này, Nguyễn dối lòng rồi), còn hơn là để tới khi chín muồi.

Nguyễn nghĩ là sẽ chịu đau đớn được. Mười bảy tuổi, với một tình đầu tan vỡ. Nguyễn còn đủ sức để đi tiếp đoạn đường đời. Chắc còn nhiều chông gai, cũng như còn nhiều điều mới mẻ chờ đợi. Nguyễn khép mắt. Khép cánh cửa lòng. Cũng phải tiểu thuyết hóa một chút.

V

Tụi bạn bỗng nhiên nhón nháo, xâm xì về Nguyễn suốt ngày. Nó làm sao ấy. Nó thay đổi quá chừng. Sa sút nặng. Chắc con nhỏ thất tình. Mà thất tình ai ? Đứa thân nhất của Nguyễn cũng chưa hề biết sự giao du giữa Nguyễn và anh chàng. Chúng chỉ đoán mò, dựng những chuyện như chuyện thần thoại. Chắc mê ông giáo rồi. Chuyện này không có Nguyễn. Không bao giờ có Nguyễn hết, vì giáo sư là giáo sư. Học ông một vài năm, đã ón, đem yêu ông giáo sư đã dạy dỗ mình một đời. Liều tận mạng. Kê, cho chúng hiểu lầm. Nguyễn đang cần im lặng, đang cần được lãng quên.

Rồi thời gian sẽ giúp Nguyễn. Thời gian thân ái.

Có thể, Nguyễn sẽ quên được anh chàng có cái tên bỏ túc cho Nguyễn, Nguyễn Ngọc Diệp. Nhưng nhiều khi, Nguyễn không tin bói toán, mà cũng phải nương tựa vào sự bói toán để đỡ thừa cho những trường hợp đặc biệt xảy ra trong đời. Anh chàng không tha Nguyễn. Tránh mặt anh chàng được một tuần lễ. Nguyễn bị anh chàng tóm ở một đầu đường khác. Hai xe song song, và anh chàng thở dài, giọng băng quơ :

- Trời hôm nay đẹp lạ.

Nguyễn đã tính rú ga, phóng xe đi trước rồi. Nhưng Nguyễn biết tánh anh chàng, chắc chắn sẽ đuổi theo. Rượt đuổi nhau trên đường để làm trò cho thiên hạ sao. Nguyễn uất ức chịu thua anh chàng. Nguyễn đưa mắt nhìn đi chỗ khác, làm như không nghe.

- Trời đẹp, chắc phải ra bờ sông chớ, Nguyễn ?

O... Nguyễn đang giận lòng mình ghê gớm. Lòng Nguyễn đang mềm dần, mềm dần. Anh chàng sành tâm lý, đợi lúc Nguyễn trở mặt ngó anh, anh chàng chớp mắt mỉm cười. Trong mắt đầy ra một làn thương nhớ, mê hoặc. Thế là Nguyễn thua nữa.

- Đừng trẻ con thế Nguyễn. Anh rất nhớ em.

Bàn tay Nguyễn run run. Bàn tay của Nguyễn cũng rất nhớ. Rồi trái tim đập loạn xạ. Rất nhớ. Đó, bàn tay, trái tim đều phản đối trí óc của Nguyễn. Lại thua. Thua nên mới ứa nước mắt :

- Nguyễn ơi. Anh tiếc giọt nước mắt của em quá. Đừng để rơi ngoài đường như vậy. Anh rất yêu em.

Nguyễn bủn rủn. Cầm ghi đông xe không nổi nữa. Nhưng ở một nơi nào khác kia. Bây giờ, đang đi ở đường, Nguyễn không thể té. Và vì câu nói của anh chàng, nước mắt Nguyễn rơi ghê lắm.

Nước mắt không bao giờ đem tới sự hên cả. Đúng lúc đó, không biết tình cờ hay đã theo dõi từ trước. Anh Thương xuất hiện. Anh thấy những giọt nước mắt của Nguyễn. Chỉ thoáng ngạc nhiên thôi. Anh chặn đầu xe của hai người lại. Anh đã vì em gái mà tưởng tượng đủ chuyện. Thằng lưu manh ức hiếp gì em tao ? Thằng sở Khanh tính lợi dụng gì ? Thằng khốn nạn chọc ghẹo em người ta đến phải khóc giữa đường. Và anh Thương, không cần hỏi đầu đuôi gì hết, sấn sổ :

- Khốn nạn. Mày giở thói gì vậy, heo chó hả ?

Diệp hơi sững sốt. Có lẽ anh chàng định nói gì mà đưa tay lên. Để phân trần ? Nhưng anh Thương nghiêng răng giận dữ :

- Này chọc gái...

Bốp. Một cái tát hằn lên má Diệp. Nguyễn đưa tay lên che miệng. Nhưng không bịt kín tiếng kêu thảng thốt : «Anh Thương, dừng...» Hình như anh chàng đang âm mưu một chuyện gì. Diệp mím môi, nắm tay lại.

Nguyễn chụp tay anh :

- Dừng anh Diệp.

Anh Thương hơi sững sốt. Anh ngó Nguyễn.

- Mà có về không ? Mà chết nghe chưa.

Anh Thương lại đưa tay lên nữa. Nhưng giọng Diệp lạnh như băng :

- Vì anh là anh của Nguyễn, tôi cho anh nợ cái tát. Nhưng anh đụng vào Nguyễn, tôi làm thịt anh tại đây.

- Về.

Anh Thương thả tay, nói như hét. Nhưng Nguyễn đã chán ghét anh Thương quá. Diệp đã vì Nguyễn mà chịu nhục. Thì đó, bao nhiêu người đã dừng xe lại vây quanh, chờ xem một màn đấu võ miễn phí. Hai con gà trống kinh nhau vì mái xù. Nguyễn nghe rõ. Và giọng cười của đám người đứng coi, soi lưng tim Nguyễn.

- Em đi với anh.

Nguyễn gật đầu. Bất cần thiên hạ. Bất cần anh Thương. Nguyễn lau nước mắt, mỉm cười leo lên xe. Diệp theo sau. Để lại anh Thương. Anh cũng phải chuồn gấp, chớ đứng để làm bia cho thiên hạ. Chỉ có mấy phút. Không đến nỗi dài thế đâu. Chừng chục cái tíc tắc. Vậy mà lâu ơi là lâu. Thời gian dừng lại, chết giấc ở đó. Chuyện vừa xảy ra, còn như in, mà sao với Nguyễn, không tưởng

tượng nổi. Như là trong mộng vậy.

Lòng Nguyễn rồi như tơ. Cái tát của anh Thương phàm phu quá. Câu mắng chửi của anh cũng tục tĩu, thiếu nhân cách. Tại sao anh làm thế nhỉ ? Anh Thương hằng ngày, đâu đến nổi nào. Nguyễn chết từng khúc ruột vì cử chỉ của Diệp. Nếu lúc đó, Diệp đánh lại, chửi lại, có phải Nguyễn giải quyết dễ dàng không ? Nguyễn sẽ chán ghét cả hai người. Ừ, ở đó mà đánh nhau. Đánh nhau chết đi. Nguyễn chán ghét tất cả. Hoặc anh Thương điềm đạm, nghiêm khắc, Nguyễn cũng khó xử chớ. Giữa anh và người yêu. Chắc Nguyễn sẽ riu riu theo anh Thương về nhà. Nhưng anh Thương đã làm hỏng chuyện. Đã làm hỏng chuyện anh trước mắt Nguyễn. Cũng không quan trọng bằng trước mắt Diệp. Nguyễn không thể bỏ Diệp một mình với đám đông, với một cái tát in trên má. Nếu Diệp đánh lại, nếu không hơn anh Thương thì cũng chẳng thua. Diệp không làm thế, không phải vì sợ anh Thương mà vì mình. Vì Nguyễn. Ôi Diệp. Diệp đã làm Nguyễn chín thêm một chút nữa. Không chín mùi mới đúng.

Không ai nói gì mà cả hai xe đều song song ra bờ sông. Cả hai ngồi ở quán cũ. Nơi Nguyễn uống chút khói, chút hơi thở của Diệp lần đầu.

- Bỏ cái mặt râu rí đó đi. Nguyễn.

39 | Chuyện Đôi Ta

Anh chàng đưa tay ra. Nguyễn để cho anh chàng cầm tay mình. Choáng váng ngây ngất. Bàn tay, nhớ nhau lâu rồi, bây giờ không cuống quýt sao được.

- Nguyễn à, Anh nhớ nụ cười của em.

Nguyễn gượng cười. Nụ cười chẳng đẹp để gì đâu. Lòng không vui, làm sao cười vui được. Nguyễn lắc đầu :

- Em buồn quá ?

- Tại sao buồn ?

Còn tại sao nữa. Nguyễn mím môi :

- Chắc từ nay, em chẳng gặp anh nữa. Chúng mình nên xa nhau thôi anh ạ. Gia đình em khó quá. Anh Thương có thành kiến với anh.

Nguyễn rơm rớm nước mắt, tiếp :

- Hơn nữa, anh Thương đã làm chuyện kỳ cục quá. Nguyễn rất xấu hổ. Và anh, chắc anh cũng đã khinh...

- Nguyễn ạ. Đó là những chuyện nhỏ. Anh sẽ không có ý kiến gì với anh Thương hết. Anh nghĩ rằng, Nguyễn sẽ giúp anh tránh những chuyện khó xử.

Nguyễn gật đầu :

- Em sẽ ráng. Và như thế, chuyện chúng ta nên tạm kết hôm nay.

Diệp cười. Nụ cười không chút lo âu nào, cũng không quá tự tin. Chỉ vừa đủ giúp anh chàng sự bình tĩnh.

- Quên mọi chuyện đi. Nguyễn à. Chàng ngó sâu vào mắt Nguyễn :

- Chỉ biết chiều hôm này. Anh vẫn còn thấy buổi chiều quá đẹp.

Phải. Buổi chiều quá đẹp. Sau này, còn nhau hay mất nhau. Buổi chiều nay cũng đã có trong đời. Cái tên cậu Nguyễn Ngọc Diệp vẫn có trong đời với cô Lê Nguyễn. Nguyễn cho mắt mình nhìn chìm vào mắt Diệp. Phải, chỉ nên biết có chiều hôm nay.

Hai ly nước cam trong vắt gần nhau, hai khuôn mặt cúi gần nhau. Câu chuyện không vui trên đường phố, đã kéo về dĩ vãng. Giọng Diệp, như chạm vào thành ly thủy tinh, vỡ vụn :

- Sao tự nhiên đời lộ trình không báo trước gì hết vậy?

Làm như là người ta lái xe buýt, phải có lộ trình nhất định vậy. Chuyện đang rồi như tơ, sao bình tĩnh tự nhiên thế ? Còn đùa được nữa thì Nguyễn phục quá. Nói chuyện một hồi, Nguyễn cười được ngay. Anh chàng dám đem chuyện hai đứa ra mà cười nữa. Anh chàng còn lý sự. Tại sao mấy hôm trốn tránh, rồi rầu rĩ, rồi đóng vai thất tình. Liệu tình yêu bi đát tới độ uống thuốc chuột chẳng ? Như các đôi thanh niên nam nữ vẫn làm mà nhụt trình đăng tải. Làm rơi bao nhiêu giọt lệ rồi. Nguyễn tức ghê đi, Ủ, người ta đau buồn. Còn mình thì sao ?

Ủ, đóng vai thất tình đó. Trong khi đó người ta khơi khơi... Còn cười...

Anh chàng chối biến. Đâu có khơi khơi. Ủ, thì có cười. Nhưng cười trong lúc say. Tại nhớ. Đi lang thang. Uống cà phê đặc mà say quá trời. Say rượu ai mà không cười. Anh chàng nói dóc. Nhưng dù sao, mọi buồn phiền đè nặng trong lòng Nguyễn cũng tan dần hết.

Vậy mà lúc chia tay. Anh chàng đặt vấn đề :

- Thôi giờ nói chuyện nghiêm trang. Nguyễn có nghĩ gì tới tương lai không ?

- Tương lai ai ?

- Cả hai.

Nguyễn lắc đầu. Anh chàng, thở thật dài một hơi khói thuốc lá thơm, cho rồi mùi trong tóc Nguyễn :

- Tương lai. Nghĩa là biết chờ. Nhớ nhé.

VI

Với Diệp, Tương lai là biết chờ. Không có lời hứa hẹn nào hết.

Nhưng với Nguyễn, những khó khăn dồn dập. Phiên họp gia đình ghê gớm quá. Họp để bàn về kỷ luật đối với Nguyễn.

Nhìn vẻ mặt của Bố, của Mẹ, Nguyễn biết là mình không thể biện bạch gì rồi. Nguyễn vốn búng bỉnh. Nhưng búng bỉnh trong trường hợp nào kia. Hoàn cảnh của Nguyễn, tốt hơn là im lặng.

- Con kể cho Bố Mẹ nghe, chuyện như thế nào ?

- Dạ, chúng con rất mến nhau. Mẹ :

- Mến nhau được đi. Nhưng mến rồi để đi đến đâu ?

- Con không nghĩ gì cả. Chuyện còn xa vời. Chúng con chỉ đi quá tình bạn một chút. Mẹ lắc đầu :

- Không thể như thế được. Yêu để không làm gì hết. Không mục đích. Gia đình cậu ta chẳng biết con, cậu ta cũng chẳng cần biết gia đình mình. Nguyễn, con ngu quá.

Tại sao phải biết tới nhiều thế trong lúc hai đứa chưa biết hết nhau ? Nhưng Nguyễn không cãi. Bố mẹ buộc cho Nguyễn những điều kiện khắt khe. Nguyễn biết, nếu không thay đổi, Bố Mẹ sẽ có những biện pháp mạnh. Mạnh như thế nào ? Nguyễn không đoán ra. Nhưng những lời nói của mẹ, hẳn có lý, đối với bà và nhiều người, đối với Nguyễn lại xúc phạm nặng nề. Muốn như thế nào ? Qua đường. Cặp kè. Đợt sóng mới. Thiếu đạo đức, lỗ lã, tưởng là mới. Nào Nguyễn làm gì để chịu đựng những lời đay nghiến đó. Bố, luôn luôn đứng về phe Mẹ rồi. Ông muốn yên ổn, và trong gia đình, chỉ nên để một người nói nhiều thôi.

Nguyễn khóc hơi nhiều. Dù vậy, ngoài mặt vẫn cố tự nhiên : «Vâng, con sẽ dứt khoát với anh ấy. Đâu có gì trâm trọng Mẹ.» Nguyễn nuốt vội những giọt nước mắt. Tình yêu không là bầu trời xanh ngắt, nắng vàng, gió thơm. Tình yêu cũng có những cơn mưa bão, nước mắt. Nguyễn thấy tiếc những ngày hồn nhiên cũ. Tại anh chàng đó thôi. Nguyễn đã cóc cần, để cho tụi bạn phê bình rồi mà. Con Nguyễn chừng đó tuổi mà chưa có kếp nào tán. Giản dị quá, kém nhan sắc và thiếu duyên dáng. Bây giờ, Nguyễn cũng chẳng cần nhan sắc nữa. Cũng chẳng cần duyên dáng. Những thứ đó chỉ đem lại rắc rối, khổ đau. Nguyễn nghĩ ra lối thoát. Quên và học. Nguyễn nghe Bố Mẹ bàn về vụ bác Ngọc, tính chuyện

đi tới. Cũng chẳng ăn nhằm gì đâu. Cứ để cho người lớn tính toán. Nguyễn đã có chủ định, đã có con đường để đi. Học cho xong cái đã, rồi xin xuất ngoại. Thời gian còn bao nhiêu đổi thay, lo gì. Như Nguyễn và anh chàng. Mới đó, tưởng như keo sơn gắn bó. Rồi tan như bèo bọt.

Nguyễn đi tìm quên lãng ở bè bạn.

Trong lúc đó, có lẽ anh chàng cũng đang tìm quên lãng ở cà phê, khói thuốc. Cần gì thương hại anh chàng. Với anh chàng, anh chàng có thừa tài để kiếm một cô gái khác. Một người yêu bé nhỏ, ngoan, dễ thương, không бурong như Nguyễn thì thiếu gì. Nghĩ vậy mà lòng Nguyễn vẫn sầu héo.

Đôi lúc, ngồi im lặng cả giờ, và khóc. Tình yêu tới với Nguyễn sao ngắn ngủi quá. Thì ra hạnh phúc chỉ là những phút mong manh, thoáng qua như để lại niềm đau dai dẳng. Mẹ, sau khi giận dữ, la lối, có vẻ thương xót Nguyễn :

- Nguyễn, không phải mẹ khắt khe với con. Nếu cậu ta dễ thương, biết điều một tí...

Không. Nguyễn không thích lỗi dễ thương biết điều đó. Diệp đã làm hết mình, những chuyện gì Diệp có thể làm được. Cái gì ngoài sức, bắt Diệp làm, là ép uống thôi.

- Con có thể giữ tình bạn với cậu ta. Cậu ấy phải tới nhà thăm, gặp đảng hoàng.

Tuổi trẻ không như thế. Tuổi trẻ bây giờ khác ngày xưa của Bố Mẹ. Nhưng Nguyễn không giải thích. Cũng không nên bắt mẹ phải hiểu những điều đó.

- Mẹ đừng bận tâm về con. Bố nói riêng với Nguyễn :

- Bố tin con sẽ thuyết phục được hắn. Hắn có thể tới và sẽ quen dần tính nết của Mẹ. Bố thấy Mẹ cũng có lý. Lý do chính đáng nhất là vì Mẹ thương con.

- Con biết.

- Con không buồn sao ?

- Không Bố.

Bố đã biết điều đi ra, để cho Nguyễn nuốt nước mắt. Thấy không nên để lâu, Nguyễn quyết định ngay bằng cách gửi trả cho Diệp lá đơn, thay lá thư tình. Như vậy có nghĩa là đơn của Diệp bị bác.

Thư gửi đi khoảng bảy hôm thì Nguyễn nhận được hồi âm. Tất cả hồ sơ gửi đi đã bị trả về với một lá thư ngắn của Diệp.

Cô Nguyễn,

Tôi phản đối hành động bóc lột nhân viên của cô. Cô đã nhận đơn, và bây giờ, cô sa thải không có nguyên do.

Tôi bắt cô phải bồi thường thiệt hại cho tôi bằng một vụ hôn, mà tôi tin chắc chắn là vụ hôn đầu của cô. Cô thanh toán với tôi trong vòng 48 tiếng đồng hồ. Nếu không, tôi sẽ kiện cô ra tòa vì tội bội ước.

Chiều ngày... tôi sẽ đợi cô ở quán nước cũ, bên bờ sông, đúng 6 giờ. Mong cô y hẹn.

Nguyễn còn biết sao hơn là thành thật với lòng mình.

Tối ngày hẹn, đúng sáu giờ, Nguyễn đã có mặt ở bờ sông. Dĩ nhiên anh chàng tới trước ngồi chờ rồi. Vậy mà anh chàng làm ra vẻ như không có gì sốt ruột chờ đợi hết. Anh chàng thả mắt ra mặt sông, thả hồn trên mặt nước. Nguyễn đứng trước mặt anh chàng, anh chàng mới làm bộ giật mình :

- Trời ơi. Rồi em vẫn tới ?

Anh chàng xoa hai tay vào nhau :

- Thế ra, anh được bồi thường.

Môi anh chàng bỗng thật mềm, chín mùi chờ đợi.

Tự nhiên Nguyễn cúi xuống. Nước mắt muốn ứa ra.
Chào thua.

Anh chàng chớp mắt ! Không có môi hôn gì hết, mà hai bàn tay đưa ra, nắm chặt. Giọng Diệp xúc động :

- Nguyễn, Đừng nản. Phải biết chờ. Tương lai là biết chờ ?

Thì hẳn thế. Nhưng chờ ai ? Người nào ?

Sẽ tới với cô Lê Nguyễn là cậu Nguyễn Ngọc Diệp hay ai khác ? Không biết. Mắt Nguyễn long lanh lệ.

Thành Phố Buồn

Chuyển xe từ Đà Lạt vào thành phố Sài Gòn lúc tám giờ mười lăm phút.

Đến gần mười giờ xe mới tới bến được. Chưa bao giờ Khuyên chịu đựng một cảnh kẹt xe lâu tới thế. Mọi người trong xe ai cũng văng tục. Lúc xe còn nổi đuôi từng dọc dài, ông tài xế cũng cáu tiết, ông ta bấm còi inh ỏi mặc dù buổi tối, theo luật giao thông cấm bóp còi. Mỗi tiếng còi xe tin tin như bấm vào trái tim của Khuyên đang nôn nao.

Sốt ruột quá. Khuyên kêu thầm mãi.

Cho tới khi xe tới bến Khuyên còn phải bị kẹt lại trong xe hơn mười phút mới xuống được. Xuống được xe lại còn cái nạn tìm tắc xi. Lúc này bao nhiêu tắc xi còn trực ở trước cửa phòng trà, trước những cái bar, trước rạp ciné và cái lương. Khuyên đứng dưới lề đường, mỗi lần có chiếc xe nào đi qua cũng ngoắc rồi rít. Nhưng xe nào cũng có người, đôi khi xe trống nhưng người tài xế thò đầu ra lắc lắc tỏ vẻ không chịu rước. Cái gọi được thì hành khách tranh mất.

Hành khách cùng chuyển xe với Khuyên toàn đàn bà với đàn ông đứng tuổi. Họ không ga lăng chút nào cả. Khuyên bức mấy chú tài xế thì ít mà bức mấy người đàn ông tranh bước của Khuyên thì nhiều. Khuyên cứ đi bộ tới trước được một chút thì họ lại bước lên đứng đón phía trước Khuyên ngay liền. Cái xách tay quá nặng làm Khuyên bước đi muồn té nhào tới trước. Buổi sáng khi rút con bài bói thử thời vận, Giao tính toán một hồi rồi nói :

- Hôm nay mày đi thế nào cũng có lắm cái bức mình. Mày thật đồ khủng, ngày nào không đi lại chọn ngày năm cùng tháng hết mà đi. Xui là phải.

Khuyên ra bến xe mua được vé. Khi lên xe rồi, Khuyên nói với Giao :

- Cô thầy non ơi, tao lên xe, bây giờ chỉ đợi có về tới nhà. Nói cho mày biết, chiều nay tao sẽ tới, sẽ gặp người ta. Tối nay người ta sẽ ngạc nhiên tới ngất xỉu.

Giao cười mũi. Cái lối cười mũi của Giao rất đều.

- Coi chừng, đi về thành linh, không báo trước bắt được người ta ngoại tình rồi chết giắc luôn.

Không bao giờ Khuyên tin điều đó có thể xảy ra được. Giao nó có thể nghĩ như thế vì nó có rất nhiều mối tình trời ơi đất hỡi. Nhớ lại cái cười mũi của Giao, Khuyên thấy giận bạn ghê gớm. E nó cứ cầu cho Khuyên gặp chuyện bực mình hoài hủ.

Chờ lâu lắm mới có một chiếc xe xích lô đạp đi tới gần. Cái bà đứng tuổi nầy giờ lần đứng trước mặt Khuyên nhào ra liền. Bà ì à ì ạch xách hai tay hai cái xách lớn, lồng thêm vào vai một cái ví màu đen căng tròn. Chiếc xích lô từ từ chậm lại, qua chỗ người đàn bà đứng nhưng còn đà trường thêm tới đằng trước và may mắn dừng lại trước mặt Khuyên. Trong lúc người đàn bà ì à ì ạch đi tới nữa. Khuyên leo thốc lên xe. Người đàn bà đứng khựng lại :

- Ô hay cái cô này, xe người ta vậy lại leo lên.

Khuyên làm mặt lì. Người đàn ông đứng tuổi đạp xe xích lô vừa đẩy xe để lấy đà nhảy lên đạp, vừa trả lời :

- Thôi bà cố nội. Bà chùng đó ký lô thêm chùng đó thứ phụ tùng bù lon đinh ốc, ông nội tui đạp cũng không nổi.

Khuyên bật cười. Lòng nàng reo vui một cách ích kỷ. Sự sung sướng vừa trẻ con, vừa độc ác như khi đang ngồi học, thấy một con muỗi đậu nơi cái chup đèn, Khuyên rình mò để hai bàn tay cho ngay rồi đập đập hai bàn tay lại, dờ tay ra thấy xác con muỗi. Sự yên tâm một cách thỏa mãn, tâm thần gật gù một cách khoái trá. Khuyên liên tưởng tới khuôn mặt người đàn bà bị đứng lại mà quên ngay nỗi bức dọc chờ đợi của mình vừa mới mắc phải như người đàn bà kia.

- Cô đi về đâu ?

- Bác cho tôi lên Đa kao, rẽ vào đường Trần văn Thạch.

- Cô cho ba trăm nghe. Khuyên giật thót người :

- Trời ơi, bác lấy gì nhiều dữ vậy. Đây về đó có chút xíu.

- Ba trăm là rẻ, tui nó lấy một cuộc xe cuối năm sáu trăm bạc.

- Tui là học sinh, chứ có phải Mỹ đâu mà bác tính nhiều vậy.

- Thời buổi này nhìn ai cũng như ai, biết sao mà nói được. Tui đi xe thì tui tính giá cả như nhau. Khuyên cô kỳ kèo :

- Bác lấy hai trăm thôi bác. Tui đâu có nhiều tiền.

- Các cô bây giờ chán gì tiền. Cô tiếc chi trăm bạc cô.

Giọng người đàn ông phu xe đều giả làm Khuyên nóng mặt. Nàng đành ngồi im. Sự mừng rỡ tìm được chiếc xe để về nhà biến mất, nàng lại bắt đầu bực mình. Khuyên không tính về Sài gòn ăn Tết, nàng đã gửi thư về báo tin ở lại Đà Lạt, và đã nhận được tiền của anh, của chị, của ba mẹ gửi lên cho tiêu Tết. Đến ngày 29, Khuyên cảm thấy nhớ nhà ghê gớm. Nàng sợ đêm Giao Thừa nàng chịu không nổi cảnh cô đơn, nên quyết định trở về. Giao than phiền Khuyên nhiều nhất vì hai đứa đã quyết định ở lại ăn Tết với nhau. Khi nghe tin Khuyên tỏ ý về Sài gòn, Giao kêu :

- Cóc chịu nổi mày, ba hồi này ba hồi nọ... .

- Tao nhớ nhà quá.

- Khỏi, tao biết. Mày nhớ Việt thì có. Gớm, chàng mới có đổi về Sài gòn có gần một tháng mà quỳnh lên.

- Mày nghĩ sao cũng được.

- Mà mày cũng nên về để coi tình ý chàng ra sao ? Tao nghi quá, cái bản mặt đó nhiều đào lắm nghe. Tao coi tướng thấy rõ hai con mắt đào hoa, chắc tử vi có riêu y đi kèm rồi.

Thành phố vắng vẻ hơn thường lệ, lúc này người ta đang dồn ứ trong những ngôi nhà để đón giao thừa. Khuyên biết chắc là nàng đã trễ nãi hết mọi việc. Theo dự tính Khuyên định về nhà vào buổi chiều, cả nhà chắc sẽ ngạc nhiên lắm. Tịnh và Hiền sẽ ôm cứng lấy Khuyên, ba đưa kéo nhau vào phòng riêng tha hồ mà nói chuyện. Nhưng như vậy cũng không được. Khuyên phải tới thăm Việt nữa. Có nên kéo Tịnh hay Hiền đi theo không ? Đó cũng là điều thắc mắc của Khuyên khi ngồi trên xe đò. Bây giờ thì hết rồi.

Chiếc xe xích lô như muốn ngừng lại Khuyên đưa tay chỉ tới đằng trước :

- Tới một đoạn nữa bác. Đàng cuối đường kia kìa.
- Có ba trăm bạc mà đi xa quá trời.

Người phu xe cần nhẫn. Ngày cuối năm gặp một người phu xe như thế này còn đỡ, mòng một mòng hai mà gặp thì chắc xui cả năm. Khuyên tự an ủi. Và muốn cho lòng mình được vui vẻ, đỡ nhớ tới cái bản mặt của

ông ta, khi xuống xe Khuyên còn cho thêm mấy chục bạc lẻ nữa. Hấn mỉm cười, dù không nói tiếng cảm ơn, nhưng với nụ cười mừng rỡ đó, Khuyên cũng cảm thấy yên lòng đôi chút. Hai cánh cổng được gài chặt ở bên trong. Sao đèn đuốc tối tăm thế này. Khuyên nhìn vào nhà, qua cái sân rộng, hình như không có đèn ở phòng khách. Khuyên đoán cả nhà đang tụ tập ở phòng ăn hay ở một phòng nào phía sau. Có thể ba mẹ đã đi đến xin thẻ ở Lăng Ông hay đi chùa. Còn Tịnh và Hiền dám đi dự tiệc ở đâu lắm.

Gọi cửa, bấm chuông rất lâu mới có người đi ra sân. Bà vú già vừa điếc vừa ngọng. Khuyên rối rít :

- Mở cửa, mở cửa u già.

- Ai ?

Bà vú nhướn mắt nhìn Khuyên một lúc mới nhận ra, nhận ra rồi cũng chưa vội mừng mà còn chậm rãi :

- Cô Khuyên phải không ?

- Cô Khuyên đây. Mở cửa mau. Đứng ngoài đường hoài sốt ruột quá trời.

- Nhà đi vắng hết rồi cô.

- Ủa nhà vắng, thì cũng mở cửa cho tôi vào với chứ.

- Ông bà, mấy cô mấy cậu đi vắng hết. Khuyên nói như hét :

- Tôi nghe rồi. Mau mở cửa cho tôi chứ.

- Dạ, cô nói chi ?

- Trời ơi mở cửa ra đi.

Tiếng kêu giận dữ của Khuyên đã lọt vào lỗ tai người đàn bà già nua. U già hồi hã mở hai cánh cửa rồi lật bệt xách cái xách tay cho Khuyên.

- Cô đứng đó để tôi vô bật đèn.

- Sao đèn đuốc tôi thui thế này.

- Dạ, nhà đi hết mà.

- Tôi hỏi sao không bật đèn.

U già như không nghe, đi nhanh tới đằng trước. U khuất vào cửa hông, Khuyên đứng trước thềm nhà đợi. Ngọn điện trước nhà bật sáng, cánh cửa phòng khách mở rồi những ngọn điện trong phòng khách được tuần tự bật lên hết. Sự trống trải của gian phòng khách làm Khuyên chưng hửng.

- Ủa sao lạnh tanh thế này.

Khuyên quay lại, u già đã đi đâu mất, nàng lại gọi lớn:

- U ơi, u !

Một lúc sau u già mới lật đật đi ra, cái khăn còn vắt trên vai :

- Tôi quét phòng cô Hiền cho cô ngủ.

- Vậy nhà đi đâu hết. Ba mẹ tôi bao giờ mới về hả u ?

- Ông bà và mấy cậu về Vĩnh Long ăn Tết rồi. Mồng hai mới lên.

Khuyên ngồi phịch xuống ghế sa lông. Mấy ngọn đèn như vừa mờ đi một lúc. Khuyên vừa buồn, vừa giận, giận cả nàng và giận đủ mọi thứ.

- Mời cô đi nghỉ. Khuya rồi.

Khuyên trợn mắt nhìn u già, nàng tính gây u một lúc cho hả giận, nhưng nàng cũng vừa nhận ra sự vô lý của mình. Khuyên chán nản :

- U để mặc tôi.

- Cô dùng sữa không tôi đi pha.

- Kệ tôi mà u. U đi nghỉ đi.

- Dạ, để tôi đi đóng cửa. Ông bà dặn dò kỹ lắm. Đạo này trộm đạo như rươi cô ơi.

- Ủ.

- Sao cô về mà không báo cho ông bà hay.

Thấy Khuyên làm thỉnh, u già lật đật đi ra, khép cửa lại.

Đồng hồ đổ một tiếng lẻ. Khuyên đưa tay che miệng ngáp. Cái ngáp vừa buồn ngủ vừa ngao ngán. U gì lại mời Khuyên đi nghỉ. Chợt nhớ tới Việt, Khuyên hỏi :

- Ở đây mấy giờ giới nghiêm.

- Dạ, đêm nay không giới nghiêm mà cô.

Lòng Khuyên chợt lóe lên một hy vọng. Nhưng hy vọng đó cũng tắt ngay. Khuyên biết giờ này Việt cũng không có nhà. Có thể chàng ăn Tết ở một gia đình người quen nào đó như trong thư nàng viết.

Khuyên đi vào phòng Hiền. Chiếc bàn học của Hiền đã được thu dọn ngăn nắp. Trên bàn tấm ảnh chụp hai chị em Hiền và Khuyên đang ôm nhau tươi cười. Ngăn kéo khóa, chiếc chìa khóa dẫu dưới mấy chồng sách,

Khuyên tìm được. Nàng mở ngăn kéo của em. Mấy lá thư của Khuyên viết từ Đà Lạt và một lá thư của Hiền viết dở dang. Tò mò Khuyên cầm lên đọc.

Lại lá thư Hiền viết gửi cho Khuyên. Tụi này sắp về quê ăn tết, chắc vui ghê lắm. Ở Đà Lạt Khuyên ăn tết sẽ buồn. Thôi chịu khó khi Hiền về sẽ viết tiếp, sẽ kể chuyện cho mà nghe. Lá thư không đầu không đuôi. Cuốn nhật ký nhỏ của Hiền : Ê, chị Khuyên có kếp, chị Khuyên không còn thì giờ nghĩ tới mình nữa, mình ghen ghê quá. Tết này chị không về cho mình cầu chị cho đỡ tức. Tức ghê đi Khuyên ơi.

Chị em Khuyên thường gọi nhau bằng tên. Hiền năm nay mười sáu. Cầu trời em chưa biết gì, em còn ngây thơ. Khuyên nhìn lại tấm ảnh, nụ cười của Hiền tươi hơn nụ cười của Khuyên nhiều. Chắc Hiền sẽ sung sướng.

Đêm nay, Khuyên sẽ đón giao thừa một mình. Con Giao nói đúng. Bây giờ ở Đà Lạt một mình trong phòng trọ, chắc Giao đang nguyên rủa Khuyên. Giao sẽ tưởng tượng đủ thứ. Hẳn cho mình đang sum họp, đang vui chơi và quên hẳn, Khuyên nghĩ tới mình và thương bạn hơn.

U già nấu xong ấm nước sôi, pha trà thì cũng vừa tới giờ giao thừa. Khuyên thay áo. Dù một mình, Khuyên cũng phải đón giao thừa. Khuyên nhìn lên tường, tờ lịch ai đã bóc sẵn. Năm mới đang rình rập, leo vào tới chân thềm, chỉ chờ tiếng pháo nổ, năm mới sẽ tràn vào đây ắp.

Tự nhiên Khuyên cảm thấy hồi hộp, sự chờ đợi xôn xao trong tim nàng, tan đều trong da thịt nàng. Một ngày cuối của một năm mới mẽ chờ đợi. Như mỏng một mỏng hai buồn quá Khuyên sẽ bay trở lên Đà Lạt cho Giao ngạc nhiên chơi. Hoặc có thể nàng đi Vĩnh Long, và có thể có những điều không ai ngờ tới. Khuyên sẽ về Vĩnh Long để nhìn thấy cảnh trăng.

Một tiếng pháo nổ. Tâm hồn Khuyên ló ra một chồi xanh hân hoan. Năm mới đã tới.

Khuyên dậy trễ, ngày đầu của năm mới lại nhận một sự trễ tràng nữa. Đêm qua Khuyên đã thức khuya, với lại cả một ngày vất vả trên chuyến xe đò, người Khuyên như rã rời ra. Khi đặt người nằm xuống, Khuyên mê đi ngay.

Có lẽ Khuyên đã thức khuya ghê lắm. Khi trăng pháo đầu tiên đón giao thừa, lòng Khuyên nao nức, nao nức vì Khuyên vừa từ già một năm cũ, thêm một tuổi nữa,

Khuyên thêm một tuổi sẽ có thêm nhiều biến đổi, hình như mỗi năm mỗi lớn, Khuyên có thêm nhiều mối lo nghĩ, nhiều chuyện rắc rối hơn lên. Khuyên ăn một miếng bánh để mừng tuổi mình.

Miếng bánh chưa lọt vào khỏi cổ, Khuyên đã giựt mình vì những tiếng súng ban đầu lẹt đẹt xa xa, rồi tiếng súng nổi lên tứ phía. Kinh nghiệm của một năm buồn thảm tang tóc cũ làm Khuyên có phản ứng ngay, nàng lảo xuống chân bàn. Nàng gọi u già rồi rít. Mãi lúc sau u già mới thủng thỉnh đi lên, vừa đi vừa vắn tóc :

- Cô Khuyên, cô Khuyên, chuyện gì đó ?

Khuyên đã ngạc nhiên hết sức khi trông thấy u già đi tỉnh bơ. Hay u đã điếc tới độ không nghe tiếng súng. Chắc chắn không phải thế. Sự hồi hộp căng thẳng từng phân da của Khuyên.

Đầu Khuyên dính đầy mạng nhện. Khuyên đưa tay vuốt và lo sợ ghê gớm. Mới những giờ phút đầu năm mà đã bao nhiêu xui xẻo như thế này rồi.

Thế rồi Khuyên đi ngủ. Đầu óc mệt mỏi quá, Khuyên cũng không có thì giờ nằm mà suy nghĩ, mà bực mình với tiếng súng bắn đi khắp tứ phía nữa.

Nhưng sáng nay dậy trễ, Khuyên lại giận những tiếng súng đó ghê gớm. Thật ra nếu chẳng giận tiếng súng làm Khuyên giựt mình hồi hôm, Khuyên chẳng còn cái gì để giận nữa.

U già cắt mấy cái bông hoa ở ngoài vườn đem vào chung trong phòng khách, đem cái bảng đề chủ nhà về quê ăn Tết ra treo ở trước cổng trong khi Khuyên sửa soạn đi.

- Trưa nay cô về nhà ăn cơm nghe cô.

Khuyên nhớ tới qua mở hai tủ lạnh, tủ nào cũng đầy ắp trái cây và thức ăn. Khuyên gật đầu. Ra tới cửa nhìn thấy vật áo là vội hơi nhăn vài nếp nhỏ, Khuyên lại bực mình và nhủ thầm : Đừng gắt gỏng nữa, không thì rộng cả năm.

Để vui tươi, Khuyên nghĩ tới Việt.

Sáng mồng một nàng đi xông nhà người yêu, dù sao, về tới Sài Gòn nàng cũng có một công việc chính đáng.

Anh sẽ không đi đâu hết trong ngày mùng một. Đêm giao thừa để nhớ em, mồng một ngồi viết thư cho em. Khi Khuyên tới, chắc Việt ngạc nhiên lắm, cây bút trên tay chàng sẽ rơi xuống đất, và chàng sẽ nhảy lên như đứa trẻ con, như đêm sinh nhật nào chàng đã nhảy chân

sáo, đã hát đã vỗ tay như một đứa bé khi gặp chuyện hết sức vui thích.

Khuyên tìm nhà Việt không khó khăn, căn nhà nằm trong một đường hẻm nhỏ ở trước có giàn hoa giấy như trong thư đã tả. Cánh cửa sơn màu xanh như trong thư đã nói. Khuyên hồi hộp đứng một lúc dưới giàn hoa giấy. Trời ơi, Việt sẽ hiện ra sau cánh cửa kia, và Khuyên sẽ làm gì nhỉ ? Làm gì để tỏ sự vui mừng quá thể.

Trái tim của Khuyên đã bắt đầu đập mạnh, người Khuyên bần thần như qua một cuộc chạy đua. Khuyên phải đứng yên một lúc cho trái tim bớt rộn ràng rồi đi những bước thật khẽ tới gần cánh cửa. Những tiếng đập cửa cũng rộn ràng, nhảy nhót như trái tim đang reo vui.

- Có ai trong nhà không ?

- Có Việt trong nhà không ?

Tiếng kêu nào chạy vòng quanh óc. Nhất định Việt đang ở nhà, đang viết thư cho Khuyên. Căn gác phía trên đầu mình đây, chắc chắn như thế. Cánh cửa sổ mở về phía nào chứ không mở ra phía đường, chàng sợ ánh nắng sẽ làm mau khô mực trên những tờ thư chẳng ? Hay sợ nắng sẽ tràn lấp luôn hình ảnh cô Khuyên dễ thương, ngoan hiền, chung thủy. Trời ơi mơ mộng gì

mà người ta gõ cửa gần rụng cánh tay.

Có tiếng chân đi trong nhà, tiếng chân đến gần cửa và trái tim Khuyên càng đập mạnh hơn, đập đến nỗi Khuyên nghe thành thịch khi cánh cửa bật mở ra phía ngoài. Ủa, ai vậy nhỉ ? Ai mà không phải Việt của Khuyên. Người đàn bà cau có :

- Cô tìm ai ?

Khuyên đáp lí nhí như đang hổ thẹn :

- Dạ tôi hỏi ông Việt.

- À, cậu Việt. Cậu ấy thuê trên gác, nhưng hôm nay cậu không có nhà.

Sự tuyệt vọng làm Khuyên gần khóc. Người đàn bà nhìn Khuyên chăm chăm rồi ánh mắt dịu hơn :

- Cô vào đây đã.

Làm ra vẻ vui hơn, người đàn bà kéo tay Khuyên :

- Đẳng nào cô cũng xông nhà. Vào đây uống ly nước để tôi chúc cô năm mới.

Khuyên bước hẳn vào bên trong. Gian nhà chiều ngang hơi hẹp, mọi vật trang trí trong nhà bày vẻ nghèo nàn. Bộ bàn ghế kê giữa nhà có vẻ chường mắt vì bình hoa ny-lông và mấy hộp nhựa đựng mức bánh màu sắc lòe loẹt.

- Cô là gì của cậu Việt ?

- Dạ tôi là em bà con.

Người đàn bà hơi mỉm cười, vẫn dáng điệu vồn vã :

- Cô dùng nước, uống nước trà.

- Dạ.

- Năm mới chúc cô phát tài bằng năm bằng mười năm ngoái.

Khuyên nhớ tới vẻ cau có của bà ta lúc ra mở cửa và nhủ thầm năm nay chắc sẽ xui bằng năm bằng mười năm ngoái. Khuyên giật mình cho mình đã nghĩ đại. Người đàn bà đẩy ly nước trà về phía Khuyên :

- Uống nước cô.

- Cảm ơn bà, tôi cũng chúc bà năm nay phát đạt, ăn nên làm ra.

Không biết Khuyên đã thuộc lòng câu nói đó từ bao giờ. Có lẽ đây là lần đầu tiên Khuyên dùng câu đó. Người đàn bà có vẻ hài lòng, bà ta bốc một nắm hạt dưa:

- Sáng nay chỉ có một mình tôi ở nhà tiếp khách, ông nhà tôi với xấp nhỏ đi chùa cả rồi.

- Dạ.

- Cô ăn hạt dưa. Khuyên ngáp ngừng :

- Dạ thưa bà, anh Việt cháu có về nhà hôm nay không ạ.

- Cô không biết gì hết sao ?

Màu xanh đã nhuộm hết da mặt, Khuyên cố giữ khỏi run giọng :

- Dạ thưa chuyện chi ạ.

- Năm nay lính cấm trại trăm phần trăm mà. Cậu Việt vào trại chiều ba mươi. Lệ đã dâng đầy hai mắt, Khuyên cố ráng :

- Dạ chắc lúc này anh ấy có mặt ở trại ?

- Nghe cậu ấy nói phải đi giữ an ninh ở đâu đó, đâu ở vòng đai Sài gòn gì đó.

Khuyên vội vàng đứng dậy. Khuyên phải đi ra khỏi ngôi nhà này thật nhanh, nhưng nàng chưa kịp chào thì chân đã vấp phải một con chó con đang loanh quanh nơi chân nàng. Con vật kêu ăng ăng rồi bỏ chạy ra sân. Người đàn bà cũng đưa Khuyên ra sân :

- Con chó này của Việt đó. Không biết cậu định mua cho ai đó rồi thôi.

Khuyên thấy con chó không đẹp một chút nào. Nó gầy nhom, lông lại lốm đốm những đốm tròn như ai lấy mực bôi vào. Người đàn bà như biết ý Khuyên, cười ngắc nghẽn :

- Cười lắm cô ơi, nghe đâu cậu Việt mua ba ngàn đó. Hôm đem về, cậu Bình với cậu Việt cãi nhau hoài, cậu Bình nói con chó này là chó giả, chó mà chó giả, buồn cười không cô. Cậu Việt nhứt định nói là chó ngoại quốc, loại chó Đức hay Ý chi đó. Cậu Bình cá với cậu Việt năm ngàn, nuôi lớn mà coi. Vậy mà chó giả thiệt cô ơi, nó lớn nó ồm nhom, chó Việt nam chó tây mỹ gì đâu. Hổm tui tắm dùm, trời đất, tui nó lấy mực chấm vào lông, ra dơ thấy bà.

Nói dứt câu người đàn bà còn cười. Con chó giả chạy lảng quăng quanh chân Khuyên, Khuyên cố ráng cười một cái thật nhật để góp vui với người đàn bà, tiện thể từ giã luôn.

Khuyên chưa về nhà, nàng ra bến xe hỏi mua vé đi Đà Lạt. Ngày mai mừng hai mới có chuyến đi. Khuyên lấy vé buổi sáng sớm. Nàng nghĩ sẽ không viết thư để lại cho Tịnh và Hiền. Khi lên tới Đà Lạt, Khuyên sẽ nói với Giao :

- Tao nhớ mày quá nên tao vội về.

Chắc chắn Giao sẽ bảo ngay là Khuyên nói dối. Nhưng mặc kệ, phải bỏ ngay Sài Gòn sớm chừng nào hay chừng ấy. Khuyên không thấy háo hức chờ đợi, dù chỉ chiều mai gia đình nàng sẽ về tới Sài Gòn.

Không có cuộc chạy đuổi nào cả. Nàng trông về nhà cho mau. Khuyên sẽ không đi đâu nữa hết, ngoài buổi sáng sớm hôm sau lên đường. Nhưng biết đâu đó, những chuyện bực mình vẫn còn đeo đuổi Khuyên nữa.

Một Cái Chết Dịu Dàng

Buổi chiều đến tự lúc nào tôi không hay biết. Tôi đã ngủ một giấc khá dài. Khi tỉnh dậy, cuốn sách còn úp trên mặt và chiếc khăn mùi xoa đã khô, loang lổ những vết lệ. Không biết là tôi đã ngất đi hay là đã ngủ một giấc no đầy. Buổi trưa khi ăn cơm xong, tôi đã tiếp Tịnh trong căn phòng nhỏ này, và khi nghe Tịnh hốt hoảng báo tin Hoàng bị thương, hiện đang nằm bệnh viện, tôi chỉ kịp gục đầu vào vai Tịnh mà khóc, khóc vồn vã, ray rứt, khóc dai dẳng như bị một điều gì oan ức quá, oan ức đến độ không ai có thể bảo lãnh, phân minh hộ được.

- Anh Hoàng bị thương rồi Lê.

Lúc Tịnh nói, khuôn mặt nó cũng đầm dề nước mắt. Tôi không đưa Tịnh xuống lầu như mọi khi. Tịnh về một mình, và tôi hiểu trên đường về hẳn Tịnh sẽ khóc một mình, và lúc Tịnh về đến căn nhà quen thuộc sẽ có cả nhà cùng khóc. Còn tôi, tôi không thể tâm sự với ai, chia xẻ cho ai nỗi buồn đau này.

- Anh ấy còn nằm phòng lạnh chưa biết ra sao. Chưa vào thăm được. Giọng Tịnh run run và sau câu nói đó, rằng nó cắn chặt.

Lúc sau đó, tôi ngồi yên lặng như pho tượng đá, mắt mở lớn nhìn ra cửa sổ. Nắng vàng rực đổ chói chang trên những mái ngói ẩm màu đất. Không một cành cây cho tôi nương dựa chút bóng mát. Trưa yên lặng và sừng sốt. Tôi ngồi như thế, mặc nước mắt chảy, mặc mệt mỏi. Tôi lười biếng cả việc với tay đóng cửa, và cứ thế tôi mở cuốn sách học úp lên mặt, trôi nổi trong giòng buồn khổ, lo lắng. Làm sao nhìn thấy khuôn mặt chàng. Cuộc tình đến đây là kết thúc rồi sao ? Không thể được. Nhưng làm sao tôi có thể chiến đấu một mình được. Tôi không còn đủ sức chống lại cơn buồn ngủ, Cùng cơn mê sáng đang bủa vây. Và tôi trôi vào trong cảm giác đau đớn tê liệt.

Ánh nắng đã lệch nghiêng những vệt dài phía mé giường, tôi không đoán được thời gian này là lúc nào. Chiếc đồng hồ dưới nhà như vừa đi tiếng chuông, tôi lầm bầm đếm theo rồi bỏ dở nửa chừng. Ba, bốn hay có thể năm, sáu tiếng gì đó. Những tiếng ngân nga của kim khí như loảng vào đầu tôi và đi mãi, đi mãi. Tôi dụi mắt mấy lần nhìn vào những vệt nắng uể oải im trên mặt nệm và ao ước được yên lặng, ngả ngón mãi như thế.

Bây giờ tôi không thể nằm xuống, cũng không thể ra khỏi căn phòng. Tôi muốn được yên lặng để nghĩ đến chàng. Anh Hoàng, Tại sao như thế được, mới hôm

nào, còn như hôm qua, anh đi vào Thủ Đức. Hai tháng rưỡi gần An pha, bốn tháng chia ngành và chín tháng mẫn khóa. Còn nhớ những lần anh được phép ra khỏi trại. Anh tới bằng xe tắc xi. Em nằm trên gác cũng đoán được anh tới vì tiếng mở cửa xe vội vàng, tiếng đóng cửa xe nóng nẩy.

Lúc em mở cửa sổ nhìn xuống, thấy anh trong bộ đồ vàng vai đeo An pha tung tăng hai con cá li. Còn quên, có những lần anh còn lúng lẳng đeo dây biểu chương nữa chứ. Và em như được một sức mạnh nóng bỏng đẩy nhanh xuống cầu thang, chạy vào phòng khách mở tung hai cánh cửa lớn.

Đáng lẽ ra em phải nằm gọn trong hai cánh tay anh dang ra mừng rỡ. Nhưng em kịp dừng lại và anh ôm một khoảng cách to lớn giữa chúng ta. Hai nụ cười, bốn mắt nhìn nóng bỏng, mừng rỡ đến tê dại, rồi thôi sau đó, ngồi đối diện ở salon, mỉm cười nhìn nhau. Tình yêu chỉ có thế, chỉ đến thế và dừng lại. Anh không thể tiến tới, em không thể bước xa hơn, vì giữa chúng ta còn sự hiện diện của gia đình, của ngưỡng chừng e thẹn.

Giữa hai chúng ta còn sự tinh khiết thần thánh, còn tình yêu của tuổi nhỏ, còn đầy mơ mộng của những lần bàn tay đưa hờ trên mái tóc. Phải không anh ?

Vậy tại sao chuyện đó lại xảy ra đến sớm sủa như thế. Hai tuần trước đây sau khi trả an pha để gắn lon chuẩn úy, anh đã nôn nao trở về Sài Gòn, đã tìm em và chúng ta đi chơi với nhau sung sướng bàn định tương lai.

Làm sao em quên được trước ngày lên đường nhận nhiệm vụ mới, buổi tối hôm ấy anh đã ngồi lì ở nhà em đến đổi ba mẹ phải ngạc nhiên.

- Sao dạo này thằng Hoàng siêng tới chơi vậy ?

Em cười lỏn lẻn, sung sướng. Biết trả lời ba mẹ làm sao. Làm sao để nói được : Con yêu Hoàng lắm. Như dự liệu của chúng ta thì mới đến chỗ ba mẹ cất tiếng hỏi: Con có bằng lòng không ? Và em đỏ mặt bỏ chạy.

Còn Thụy nữa. Chưa đến lúc em phải trả lời. Trước khi Thụy mang trầu cau đến hỏi thì chuyện của chúng ta đã tỏ rõ với mọi người. Nhưng một tuần lễ nay em không được tin tức gì của anh ngoài bức điện tín báo tin anh đã đến nhiệm sở. Rồi Tịnh đến và mang tin anh bị thương. Thế là hết. Hết hờ anh ? Mối tình của đôi ta chấm dứt ? Hoàng ơi.

Em vừa nói gì thế, em vừa gọi tên anh đấy ư. Hoàng, màu vàng bạc ác đang lùi dần theo những vệt nắng.

Lạy trời, xin cho chàng đừng mong manh sắp tắt như những giọt nắng ngoài kia. Một người bạn khóa chuẩn úy trước anh đã từng ra trận nói :

- Chỉ đợi sáu giờ sáng, giờ mặt trời lên, giờ thắng tử thần.

Vậy mà sao mặt trời đem hy vọng rồi mặt trời tắt. Không, tôi phải cam đảm và hy vọng nữa. Hoàng đang chiến đấu trong từng mạch tim, nhịp thở. Bây giờ chàng vẫn nằm yên trong phòng lạnh, mắt nhắm hiên từ. Chàng không mở mắt đâu khi mặt trời chưa ló dạng.

- Chưa vào thăm anh ấy được đâu. Tiếng của Tịnh còn vang trong đầu tôi. Sao cứ lớn vờn hình ảnh quan tài, nến thấp, những cánh áo vàng, tiếng mõ, tiếng kinh.

Tôi cứ xô đuổi những hình ảnh ghê rợn đó, nhưng những ngọn nến vẫn bập bùng trước mắt tôi và khuôn mặt của Hoàng làm tôi ứa lệ.

Lúc này Tịnh đang làm gì ? Nó đang khóc như tôi? Chung quanh là những người thân cùng khóc cho Hoàng. Tôi bỗng muốn đến đó, nhà Hoàng, nơi mọi người mang cùng tâm sự, cùng niềm đau đớn như tôi.

Tôi đứng lên đi rửa mặt, thay quần áo. Chút hoạt động làm tôi tỉnh táo lại, nhưng sao lúc soi bóng mình trong gương tôi lại muốn khóc. Hoàng ơi, đừng để em lẻ loi.

Tôi bước ra khỏi nhà vừa lúc những tia nắng nhọt nhạt cuối cùng vừa lách trên ngọn cây, lách lên rồi lại tắt lịm. Tôi bỗng nghe tim mình nhói đau. Một ngọn nắng vừa tắt, một ngày vừa qua. Có còn kịp gặp anh không, Hoàng.

Ba tôi đưa tờ báo lên cao, che kín cả khuôn mặt. Có lẽ ông đang đọc những giòng chót của tờ báo. Tôi muốn nhìn thấy khuôn mặt của ba tôi lúc đó để đoán xem ông đang nghĩ gì. Tiếng mẹ tôi hỏi :

- Có gì lạ không ông, xem có trận đánh nào lớn không?

- Lạ thật, bà hỏi chuyện đánh nhau làm chi vậy ?

- Lãng nhách, có một tờ báo mà ông ôm lấy đọc, đọc đủ hết các cáo phó, tin mừng. Ba tôi ngừng đọc, nhìn mẹ tôi cẩn thận, giọng ông ôn hòa :

- Đi chơi bà cũng cẩn thận, ở nhà bà cũng cẩn thận. Thôi đi chứ bà. Vợ chồng già rồi đừng để con gái cười. Sắp có rể rồi đó.

Tôi giật mình, ba nói gì vậy. Sắp có rể ?

75 | Chuyện Đôi Ta

- Sao Lê ngồi buồn như bụt vậy con ? Mẹ tôi quay sang hỏi.

Buồn mà như bụt hờ mẹ. Giá được như bụt, lòng tôi sẽ thoải mái biết bao.

Buổi chiều lúc đến nhà Tịnh, không gặp nó con bé đã một mình đi xuống bệnh viện Cộng Hòa. Tôi chỉ gặp bà cụ ngồi đọc kinh trước bàn Phật. Tôi đã đứng yên lặng thật lâu sau lưng bà, ngược mắt nhìn lên tượng Phật. Khuôn mặt hiền hòa và nụ cười nhân ái của Phật làm tôi xúc động. Hình ảnh người mẹ già ngồi cầu nguyện cho đứa con trai thân yêu khiến tôi rung rung cảm động.

- Bà ấy suốt ngày chỉ đi chùa với tụng kinh.

Hoàng kể cho tôi nghe như thế. Nhưng chưa bao giờ tôi dám nhìn mặt bà cụ. Mỗi lần đến chơi với Tịnh, tôi vẫn ngập ngừng, tránh mặt bà.

Tụng kinh xong, mẹ Hoàng quay lại nhìn tôi :

- Ủa cháu, cháu mới đến hả, ngồi chơi chờ bác một chút.

Bà cụ thay chiếc áo tràng màu lam, tháo đôi kính nặng nề và nét mặt giữ bình tĩnh :

- Cháu đến tìm Tịnh đây hả ?

- Vâng ạ. Giọng tôi mất vẻ bình thường.

- Tịnh vào bệnh viện rồi cháu ạ. Anh Hoàng nó mới bị thương.

Mất bà cụ rơm rớm, nhưng không muốn để tôi trông thấy, bà cụ vội quay đi. Tôi cũng cố ngăn tiếng nấc chỉ chực trào ra cổ. Cố giữ đi Lê, đừng khóc trước mặt mẹ Hoàng. Tôi cố lấy cam đảm để hỏi bà về bệnh tình của Hoàng, nhưng tôi không thể.

Tôi không dám ngồi lâu với bà cụ. Nói chuyện một lát, tôi nại có sợ trời tối để xin phép cáo từ. Tôi không biết nếu còn ngồi bên mẹ Hoàng thêm một lát nữa tôi có còn cầm được nước mắt hay không ?

Trở về nhà, tôi không đủ cam đảm ngồi một mình trong phòng, sau bữa cơm tối, tôi xuống salon ngồi với ba mẹ.

- Lê.

- Thừa mẹ gọi con.

- Chiều nay con đi đâu về mà trông con buồn hiu vậy.

- Dạ đâu có gì. Sắp thi rồi nên con lo đấy mẹ.

- Thi đỗ đi rồi mẹ gã chồng cho.

- Có con gái lớn trong nhà mẹ con cứ lo ngay ngáy. Giọng ba tôi bông đùa.

- Hay chữa. Tôi lo cái gì đâu... mà cũng phải lo chứ. Có con ai lại chẳng lo cho con.

- Ừ thì tôi bảo bà lo chứ có nói gì đâu.

- Ông chỉ giỏi nói bông đùa. Có chuyện đúng đắn sao không nói cho con nó nghe đi.

- Mẹ con nói với nhau có phải tiện hơn không ? Nhưng thôi để tôi xem ý nó thế nào.

Nét mặt của ba tôi trở nên nghiêm chỉnh, ông nhìn tôi nói tiếp :

- Lê à. Con nghĩ thế nào về cái đám cưới Thụy. Người ta ngỏ ý với ba mẹ đôi ba phen rồi đấy.

- Thừa ba mẹ, con chưa nghĩ gì cả, nhất là lúc này con hãy còn lo học thi.

Nhắc đến chuyện cưới gả, tôi lại nhớ Hoàng xót xa. Hoàng ơi ! Bao giờ anh đến nói với ba mẹ em ? Bây giờ anh ra sao ?

Nước mắt tôi ứa ra. Hai giòng lệ không kịp ngăn chảy đi xuống má.

- Sao thế Lê ? Mẹ tôi hốt hoảng.

- Ba mẹ tha lỗi cho con. Tôi nức nở.

- Gì vậy Lê. Có điều gì con cứ nói cho ba mẹ hay. Ba mẹ đâu đã ép con. Ba tôi nói.

- Lê, con làm gì kỳ vậy ? Hay con có chuyện gì buồn? Mẹ tôi đứng dậy sang ngồi cạnh tôi.

- Nếu con không thích, ba mẹ chẳng bao giờ ép. Ép dầu ép mỡ chớ ai nỡ ép duyên con. Hay là con yêu ai rồi, nếu thế con cứ nói cho ba mẹ biết.

- Con thương anh Hoàng. Tôi lại bật khóc.

- Hoàng nào cái thằng chuẩn úy mới ra trường đó hả. Ba biết rồi, thằng đó bảnh trai. Tuần trước ngồi lì cả tối ở đây này.

- Nhưng nó có nói gì với con chưa. Mẹ tôi lo lắng.

- Dạ có. Tôi đáp thật nhỏ.

Ba mẹ tôi nhìn nhau, dường như ba tôi gật đầu.

- Con thương thằng đó được. Tính tình nó vui vẻ, hiền hòa. Chỉ phải cái tội nó đi lính. Nhưng thôi, thời buổi này ai mà chả phải đi lính. Không đi lính trước

cũng vô lính sau.

Không đi lính trước cũng vô lính sau. Tôi rùng mình Sao cứ nghĩ những điều kinh khủng. Tôi đứng lên ôm mặt bỏ chạy.

- Con gái tôi xấu hổ. Sắp lấy chồng chứ nhỏ bé gì nữa mà mắc cỡ. Tiếng cười của ba tôi vọng theo.

Suốt ngày hôm nay, tôi lẩn quẩn theo chân Tịnh. Tôi hồi hộp, tim muốn bứt ra theo mỗi cái nhú mắt, cau mày của Tịnh khi tôi và Tịnh xuống đến bệnh viện Cộng Hòa, chiếc giường của Hoàng đã có một thương binh khác vào nằm.

Còn Hoàng, bác sĩ đã cho đưa vào phòng lạnh ngay từ khi bác sĩ trông thấy thương tích một viên đạn trong bụng, đâm suốt ra đằng sau lưng, một viên khác mắc kẹt gần ống phổi.

Từ sáng đến giờ, ba giờ chiều, tôi chưa được trông thấy mặt Hoàng.

Chỉ còn mình tôi ngồi đợi ngoài phòng lạnh. Tịnh đã đưa bà cụ về nhà. Chờ suốt buổi sáng để nhìn mặt con trai, bà cụ gần kiệt sức. Tôi ngồi trên băng ghế gỗ, lòng bồn chồn. Lúc đầu tôi còn dán mắt vào cánh cửa phòng lạnh, tưởng như có thể trông thấy chàng qua lớp gỗ.

Nhìn được một hồi, mắt tôi bắt đầu mỏi, tôi ngã người dựa vào tường, mắt khẽ nhắm. Những hình ảnh quái dị chập chờn làm tôi kinh hoàng. Tôi lại mở bừng mắt nhìn vào phòng lạnh. Tôi chẳng trông thấy gì được. Giá cánh cửa bằng kiếng, tôi sẽ trông thấy rõ chàng. Tôi đứng lên đi lui đi tới trong hành lang. Chiếc hành lang bệnh viện đi hun hút. Hai bức tường trắng chạy dài lạnh lẽo, rợn người.

Buổi chiều thật vắng lặng, giữa tôi và Hoàng cả một khoảng vách mênh mông. Buổi sáng tôi đã gặp được bác sĩ và hỏi được thương tích của chàng.

- Cụt chân hay cụt tay không bác sĩ ?

- Không. Tay chân không nguy hiểm.

- Thế vết thương nguy hiểm thế nào ?

- Hai viên đạn mất khá nhiều máu. Nhưng không sao đâu. Nhiều người còn bị nặng hơn thế.

Những người bị nặng hơn thế và như thế họ có còn sống sót hay không. Tôi thèm trông thấy mặt chàng. Hoàng ơi, đến lúc nào anh mới tỉnh lại ?

Nắng rực rỡ trên mái bệnh viện và những hàng cây xanh chói sáng trong nắng làm tôi nhớ những trưa nắng Thủ Đức. Lần đầu tiên tôi đi thăm chàng, hai đứa đã nhìn nhau như muốn nuốt lấy hình ảnh nhau. Trên thảm cỏ những đôi nhân tình dìu nhau âu yếm. Tôi chỉ dám đứng nhìn Hoàng, tay chưa dám cầm tay. Chuyện tình của chúng tôi vương vấn bàn tay, vuốt hờ mái tóc. Chỉ thế thôi cũng đã đủ cho má tôi hồng như thoa phấn.

Tiếng động đánh thức tôi ra khỏi giấc mơ kỷ niệm. Người y tá từ phòng lạnh bước ra, khi ông thấy tôi, mắt ông ta nhìn thật lạ.

- Cô là người nhà ông Hoàng.
- Vâng.
- Còn ai nữa không ?
- Dạ mẹ và em gái anh ấy sắp vào.
- Thế cô là gì của ông ấy ?
- Dạ em họ. Tôi áp ứng.

Người y tá nhìn tôi ngập ngừng rồi vội quay đi.

- Thưa ông...

- Tôi đi mời bác sĩ.

- Thưa ông.

Ông ta không còn nghe tôi nói, bóng ông khuất nhanh sau lối rẽ của hành lang.

Một bầu trời nắng vàng vừa tối lại trước mắt tôi Hoàng ơi. Cho em được vào với anh. Hoàng ơi, cho em thấy mặt anh. Không ai cho em vào, không ai cho em được biết gì đang xảy đến với anh.

Bác sĩ đến. Tôi nhào vào theo. Vô ích, người ta ngăn tôi lại :

- Đừng làm thế. Cô cứ chờ ở ngoài. Hãy để bác sĩ lo cho bệnh nhân.

Cánh cửa phòng khép lại che đôi mắt người y tá cúi xuống tránh nhìn tôi. Tôi ngồi vật xuống ghế. Hy vọng, Lê ơi cố lên. Bám lấy hy vọng. Miễn là Hoàng chưa chết.

Chỉ một lát, Tịnh đưa bà cụ vào. Trông thấy nét mặt thất thần của tôi, cả hai đều hốt hoảng.

- Vào được chưa ? Bác sĩ nói sao hả Lê. Tịnh hỏi dồn dập.

- Bác sĩ đang ở trong đó.

- Chuyện gì vậy. Mắt Tịnh loé lên ánh sáng linh cảm.

- Người ta không cho biết.

- Lạy trời. Con tôi... Mẹ Hoàng ngẹn ngào. Bác sĩ đi ra trước, người y tá theo sau.

- Thưa Bác sĩ.... Bà cụ lên tiếng trước nhất.

Bác sĩ chỉ lắc đầu, mắt ông chẳng nhìn ai.

- Thưa Bác sĩ thế nào ?

- Không được. Nét mặt ông thật dịu dàng, buồn bã. Tịnh òa lên khóc. Mẹ Hoàng rũ xuống như một tàu lá.

- Khoan đã cô. Để chờ đưa qua nhà xác. Người y tá vội vàng giữ tay Tịnh lại khi nó chạy vào phòng.

- Chúng tôi lạy ông, cho chúng tôi được nhìn mặt con con tôi.

- Xin bà hiểu, luật ở đây như thế, phải chờ đưa qua nhà xác. Chúng tôi cho đưa qua ngay bây giờ.

- Lạy ông cho chúng tôi thấy mặt... con... Bà cụ nấc lên từng hồi.

Tôi đứng lặng nhìn mẹ con Tịnh vật vả. Nước mắt ướt đầm gương mặt tôi nhưng tôi không khóc. Đau đớn đè nặng trái tim làm tôi nghẹt thở. Trước mắt tôi nhoè nhoẹt màu vàng, một màu vàng của nắng chiều tàn lụi.

Hết. Thế là hết hờ anh Hoàng. Chân tôi tự động bước ra khỏi hành lang hướng về cổng bệnh viện. Nắng vẫn vàng rực trong sân, màu vàng mê loạn của một cơn sốt. Dường như có tiếng ai gọi tôi. Người y tá xuất hiện, báo cho tôi biết Hoàng đang được đưa vào nhà xác và chỉ đường cho tôi đến. Tôi không hiểu cách nào đôi chân tôi thôi hướng về cổng mà bước theo hướng vào nhà xác. Nơi đó tôi sẽ gặp Hoàng. Một lần cuối để nhìn chàng rồi hết, mãi mãi.

Khi tôi về đến nhà, mẹ tôi đứng chờ trước bậc thềm.

- Mẹ.

- Con đi đâu từ sáng đến giờ. Buổi trưa con không về làm ba mẹ lo lắng. Ba con đã đi tìm con. Tôi đứng chết trân trước mặt Mẹ, Mẹ ơi, mẹ biết con đi đâu không. Mẹ biết Hoàng mất không mẹ.

- Con đi đâu sao không nói trước cho ba mẹ biết. Con làm ba mẹ lo sợ. Con đã lớn đừng để ba mẹ buồn.

- Mẹ. Con đi với Tịnh.

- A, Con đi chơi với nó hả. Lần sau muốn đi đâu phải thưa trước với ba mẹ, chứ con đi như thế làm ba mẹ lo lắng.

- Mẹ con đi gặp anh Hoàng.

- Thế thì con hư quá. Con lại đi chơi với nó chứ gì. Lần sau các con phải xin phép ba mẹ trước. Giọng mẹ tôi vừa nghiêm nghị vừa âu yếm.

- Thôi con vào thay quần áo đi. Mẹ cũng vào làm cơm kéo muộn rồi.

- Mẹ anh Hoàng...

- Thằng Hoàng muốn xin lỗi hả. Được rồi. Tội mày hư lắm.

- Mẹ, con muốn nói với mẹ anh Hoàng...

- Đừng bào chữa nữa. Trông cái mặt tái mét của con mẹ cũng biết con sợ lắm rồi, đừng ấp a ấp úng nữa. Thôi mẹ đi làm cơm đây.

- Mẹ ơi, Mẹ nghe con nói....

- Mẹ không muốn nghe nữa. Lát nữa, ba về con hãy xin lỗi ba. Con đã hối hận, mẹ không giận con đâu. Giờ mẹ phải làm cơm.

- Mẹ.

Mẹ tôi đi khuất rồi. Mẹ không muốn nghe tôi nói. Mẹ không muốn biết tin Hoàng. Sao mẹ có thể tưởng chiều nay tôi đi chơi với Hoàng.

Buổi chiều cuối cùng, không một lời trăng trối, không một ánh mắt gửi lại.

Mẹ vô tình như nắng vẫn vô tình nhảy nhót giữa không gian, khi mà Hoàng, ánh nắng sưởi ấm tim tôi đã tắt.

Hơi Thở

Ám nước sôi đã hơi lâu, dễ chừng tới mười lăm phút. Mấy lần Dung định đưa tay nhắc cái ấm xuống, tắt lửa. Nhưng nàng không làm được việc đó. Tiếng nước reo sao không tròn như niềm vui, mà nhắc đi, nhắc lại trong lòng nàng một điệu sầu. Tâm hồn nàng chán nản kỳ lạ. Tình trạng như nàng mang thai đứa con đầu lòng.

Đứa con. Vết thương cày sâu, êm ái làm nàng muốn ngắt lịm. Nhưng rồi Dung cũng nhắc ấm xuống. Phải có một phích nước sôi. Một gói trà thứ tốt. Hiệp thích uống trà vào buổi tối, trước khi đi ngủ, Dung đứng lên, đi tìm cái phích. Dung hơi bực bội, cái phích để lâu ngày không dùng, bụi bám đầy trông dơ dáy quá. Nàng không ngạc nhiên gì, chính nàng, dù có chồng, vẫn chưa thể rời dứt hẳn cuộc sống độc thân. Hiệp đi xa. Lính tráng ngày nay ấy mà. Còn Dung đời sống công chức, ngày hai buổi đi về, cơm hàng cháo chợ. Hiệp viết thư về nói : Anh muốn em bỏ con mẹ nấu cơm tháng tháng. Mỗi ngày nhai đi nhai lại mấy món thức ăn, lập y từng ngày trong tuần lễ. Hiệp không đề nghị nàng tự nấu ăn lấy. Nàng không hiểu tại sao ? Cuộc sống lỏng lẻo của chàng khiến chàng chưa nghĩ tới một thứ tự trong

gia đình. Dung cũng vậy, một căn phòng thuê trong buidng, đồ vật ngổn ngang, đồng lão với sự lười biếng. Những giờ rảnh, không đi đâu, Dung thường nằm như liệt giường. Đôi lúc, chẳng thiết tới ăn uống nữa. Lấy nước. Tắt lửa. Dung đem phích nước để lại chỗ cũ. Có lẽ phải lau sạch bụi bặm trên giường một tí. Nàng vụng về sút làm đổ cái bình nước. Khi xô dịch bình nước đi chỗ khác, nàng lại đánh rơi một mẫu giấy nhỏ. Dung cúi xuống lượm lên. Điện tín của Hiệp đây thôi. Anh về ngày thứ sáu, 13. Đừng có sợ. Chắc chắn gặp nhau vào khoảng 3 giờ tại P.N.L. Dung đọc lại và tức cười. Điện tín dài dòng đủ thứ lại viết tắt ba chữ Phạm Ngũ Lão. Thứ sáu, mười ba thì ăn nhằm gì. Dung chẳng tin. Chẳng tin một thứ dị đoan nào hết. Nếu có số mệnh, có duyên số, Dung đã không lấy Hiệp. Trước khi lấy Hiệp, Dung đã có người tình. Làm đủ cách, bói toán, ở đâu cũng cam kết hai người lấy nhau. Hai người sinh ra để lấy nhau. Vậy mà vượt. Hiệp ở đâu, lò dò tới, Hiệp đã có một đời vợ. Cuộc tình với Hiệp sao buồn hiu. Toàn xa cách.

Dung nhìn đồng hồ. Còn sớm quá. Phải nằm nghĩ một chút. Lưng nàng mỗi như. Có lẽ vì sáng nay đánh máy hơi nhiều. Máy thứ giấy tờ phải thanh toán cho xong trước khi xin phép ông trưởng phòng nghĩ một buổi :

- Cô Dung, cô nói thiệt đi, cô có chuyện gì ?

Dung cố đầu vẻ khó chịu :

- Dạ việc riêng gia đình.

- Há việc riêng ? Tôi biết rồi nhé. Cô không nói thật tôi không cho nhỉ. Có phải anh ấy về không ? Tha hồ...

May, lúc nào hấn cũng kịp gượng lại câu nói sau cuối. Dung đã sửa soạn vẻ mặt nghiêm trang. Nàng đâu có quên được nụ cười quá khổ của ông trưởng phòng. Mắt ti hí, lẳng, lúc nào cũng sẵn sàng bắt bớ với ai muốn hợp tác. Thế cô có cần nghỉ vài hôm không ? Chắc cô cũng cần... Bao nhiêu lần hấn muốn nói nham nhở với Dung rồi nhỉ ? Dung cố trầm tĩnh : Thưa ông, một buổi đủ cho tôi thu xếp công chuyện.

- Trông cô Dung có vẻ nghiêm trọng quá, chắc hờn mát nhau chẳng ?

Ai ? Ai hờn mát ? Dung ngạc nhiên. Nhưng nàng mỉm cười quay đi. Đàn ông, thì ra ông trời cho chung một nét. Dung nghĩ tới Hiệp, nhớ lại những tưởng tượng của mình. Nàng cay đắng. Biết đâu đó. Đi xa như thế. Một lần, mới đây lúc về phép, một người bạn hỏi :

- Sao mày, đi xa, mày có nên cơm cháo gì chưa ?

- À, chuyện nọ kia hả ? Tao luôn luôn sẵn sàng theo luật người cày có ruộng.

Lúc đó, chỉ có bọn đàn ông ở phòng ngoài. Dung đang ở trong toa - lét súc bình cà phê. Giả dụ có Dung thì Hiệp có nói vậy không ? Và nghe như vậy, Dung có phản ứng gì ? Làm sao Dung biết được.

Dung nằm duỗi thẳng tay chân. Nàng tự kiểm điểm coi lòng mình có chút nô nức nào không ? Không thấy gì lạ hết. Tại sao ? Mà hình như trạng thái này có từ lâu rồi. Có lẽ tại Hiệp đi xa đều đều, và nhiều lần về phép, những mong đợi, náo nức trong tâm hồn nàng đã bị diệt lần mòn hết rồi chẳng ? Chẳng phải đâu. Chính chuyện đó... Dung rùng mình, nhớ lại lần Hiệp đưa nàng vào nhà hộ sinh. Xong xuôi, Dung khóc, Hiệp vỗ về :

- Chẳng sao đâu em. Với lại, mình còn nghèo, còn lông bông quá, anh chưa muốn bó buộc. Kể ra cũng buồn, nhưng cũng là cái hay. Mắt Dung ráo hoảnh, khi nghe Hiệp nói xong câu đó, mặc dù lòng nàng như bị ai xé. Một núm ruột đã đứt lìa. Một phần thịt da, xương cốt của mình đã gửi trong đất. Về sau, chỉ có Dung thường đi thăm mộ đứa nhỏ. Hiệp luôn luôn bọc dục :

- Em lúc nào cũng mơ mộng, lãng mạn. Thăm làm gì. Nó đã đi đầu thai. Dung sững sờ, Sao đi thăm mộ con lại là một chuyện mơ mộng, lãng mạn ? Hiệp làm Dung chết dần mòn tình cảm. Lỗi ở Hiệp.

Dung đặt một tay lên ngực mình. Ở đó, trái tim đập nhịp nhàng. Trái tim đã đập nhịp nhàng như thế này từ lúc mối tình đầu tan nát. Dung lạ lùng không hiểu mình có nhớ thương gì không. Có điều, khi lấy Hiệp rồi, Dung coi như mình chấm dứt hết. Dung có một cô bạn gái lúc còn đi học tới bây giờ hai đứa vẫn còn liên lạc. Con nhỏ tên Thùy My nhưng nó lại rất loạn. Chưa có chồng. Nó thường tới nằm dài ra với Dung nói đủ thứ chuyện. Dung nhớ mới ngày hôm qua, buổi chiều đi làm về đã thấy nó đợi ở hành lang. Lúc nào nó cũng ồn ào :

- Trời ơi, mày đi xe gì về đây. Mày biết, tao đợi mày cả tiếng đồng hồ rồi. Dung cười :

- Tao biết. Vì cái tật đến sớm, xem đồng hồ nhầm mà kếp nó cho mày rơi hoài.

- Con quý. Mày cười được hả. Cười nữa đi. tao cá với mày, ông Hiệp của mày có một tá con mèo.

- Cũng được. Miễn là không có mày trong số đó.

Nó đấm Dung tới lợi lưng luôn. Vô phòng, chưa kịp cho Dung thay áo dài, nó đã xô Dung nằm xuống giường :

- Thôi mày, thay làm gì. Nằm đây, Oí, tao leo cầu thang nhà mày mỗi đừ giờ. Tao chỉ có một cặp giò thôi... Ủa sao mày buồn quá vậy Dung. Mày có nhớ ông lúc ông đi với mèo.

Dung mỉm cười. Trong lòng Dung lúc này cũng nhen một khối nghi hoặc. Lần về mới duy nhất, Hiệp không báo tin. Lúc Dung đi làm về thấy Hiệp đứng ở dưới đường đợi :

- Anh về từ lúc nào ?

- Lúc ba giờ.

Đáng lẽ Dung hỏi tiếp sao về lúc ba giờ mà không gọi điện thoại cho em, hay sau lúc năm giờ không đón em. Dung chỉ hỏi :

- Anh ăn cơm chưa ? Rồi, anh ăn cơm tiệm. Dung cố không thốt ra câu anh ăn cơm tiệm với một ai ? Hỏi làm gì, chắc Hiệp đi với một người. Buổi tối Hiệp không rủ Dung đi ciné gì hết, mà nói : Chiều xem phim hay quá. Dung làm thỉnh. Đến phiên Hiệp thắc mắc :

- Em không cần biết anh đi với ai à ?

Dung trả lời không. Hiệp cười :

- Anh gặp một cô bạn cũ. Em buồn không ?

Dung bật cười, Hiệp nói : Em chỉ thiệt. Buổi sáng hôm Hiệp đi, Dung tình cờ đọc được mẫu giấy nhỏ trong túi áo quần của chàng :

- Anh Hiệp, đợi anh ở quán Nhớ. Giờ như mọi lần.

Cô gái ký tên tắt, một chữ H. Biết thêm làm gì ? H là Hoa, là Hồng, là Huệ. Dung không cần. Chỉ cần biết là Hiệp đã phụ bạc.

- Mày có vẻ tin ở ông Hiệp quá Dung ạ. Dung mím môi. Thùy My tiếp :

- Hồi còn đi học tao thấy mày hay đa nghi. Bây giờ mày đổi tính nết rồi. Mày hiền quá

- Chuyện mày đến đâu ?

- Chuyện gì ? Chuyện nào ?

- Tao muốn biết mày với thằng kếp mới. Thùy My cười rú lên :

- Tao có tới ba thằng kếp mới. Mà nói đùa nào mới được chứ. Mà đừng để ý chuyện của tao làm gì. Tao đang lo cho mà.

Dung, sao dạo này tao thấy mà sút quá. Coi cổ tay mà gầy nhom. Mắt mà sâu hỏm. Hiệp có làm gì mà không ? Hay ở sở mà có chuyện gì...

- Đâu đến nỗi. Mà ăn cơm chưa ?

- Có lẽ nên đi ăn. Hay thôi. Mà xuống mua bánh mì lên hai đĩa đóp. Nhớ mua hai bịch nước ngọt. Cho nhiều đá vào. Nhớ... hihi, răng tao sắp rơi hết mà tao vẫn khoái nước đá như thường.

Hiệp nói với Dung :

- Cô bạn của em có ít nhất là năm cái răng giả. Dung tò mò ngó Thùy My. Con bé căng cái mặt lên :

- Mà ngó gì ? Mặt tao có lộ nỗi không ? Dơ không? Không. Dung lắc đầu, ngồi dậy. Nàng mở ví lấy tiền. Nhưng Thùy My cũng nhòm dậy theo :

- Tao đi với. Năm một mình buồn chết. Ăn bánh mì, nói chuyện gẫu tới đêm, lúc về Thùy My còn thắc mắc :

- Hay mà với ông Hiệp làm sao rồi ?

Dung đưa bức điện tín ra :

- Coi có làm sao không ?

Thùy My cười lớn lên :

- A há, khi người ta hạnh phúc quá, người ta cũng sống người, ngó như đồ ngu.

Dung dụi đầu vào gối. Nàng muốn không nghĩ gì hết. Nhưng làm sao mà không nghĩ được. Có lẽ lần này, nàng phải nói với Hiệp. Nói về mảnh giấy, nói về những hồ nghi trong lòng nàng. Hay không nói gì hết ?

Tâm hồn nàng mệt mỏi, chán nản lạ lùng. Từ mấy hôm nay. Dung có ý nghĩ ly dị. Thật tức cười. tại sao nàng có ý nghĩ đó ? Dung hoàn toàn không hiểu. Nàng chỉ biết nàng rất chán, chán tới độ tránh nhìn cả bức hình của Hiệp, lúc nào cũng ngó nàng chăm chăm, cười diều cợt.

Rồi mình sẽ làm gì ? Tiếp tục cuộc đời độc thân. Thì bây giờ đâu có gì thay đổi. vẫn đời độc thân, trừ những khi có Hiệp. Nhưng hình như Dung có ao ước một điều gì đó chưa rõ rệt. Hình như Dung cũng chán cuộc đời độc thân, tro troi này rồi. Nghĩ tới Hiệp, lúc này có lẽ đang từ già cô gái tên H nào đó. Dung hình dung ra hiệp đang đóng bộ mặt buồn bã :

- Anh chỉ về với vợ anh vài hôm. Anh sống bên em nhiều hơn. Dung lăn người một vòng, rồi trườn đầu lên cao để mặt lên gối như cũ. Có lẽ mình không đi đón Hiệp ở nhà ga. Mình đợi Hiệp ở nhà. Có lẽ lần này mình phải nói hết...

Nghĩ như vậy nhưng Dung vùng ngồi dậy. Nàng ngó mặt mình trong gương. Tò mò nhìn mấy dấu nhăn ở mép môi, ở đuôi mắt. Nàng nhướn mắt lên, mỉm cười. Nàng thất vọng. Không nhìn thấy nét trẻ trung đâu nữa. Mình xuống dốc quá. Làm gì đến nỗi thế này. Dung đưa tay xoa xoa mấy nếp nhăn. nàng nghĩ tới một thứ mỹ phẩm quảng cáo trên báo. Có lẽ phải làm đẹp một tí. Dung bắt đầu trang điểm. Lúc trang điểm xong, chuông đồng hồ mới điểm có hai giờ. Nhưng có lẽ nên ra ngoài thôi. Ngồi rán lại, chắc Dung sẽ không đi đâu nữa hết.

Lâu lắm Dung mới ghé vào cái quán nước này. Quán nước còn ghi một kỷ niệm buồn của nàng. Nhưng không hiểu sao Dung đã quả quyết bước vào đó. Ngồi một mình với ly cô ca lạnh ngắt. Dung tưởng mình sẽ chết vì kỷ niệm. Tưởng như vậy là lắm. Lâu nay, mỗi khi nhớ tới chỗ ngồi này, Dung nghĩ rằng, có lẽ mình sẽ khóc, sẽ tê lịm người khi kỷ niệm thôi thúc. Nhưng Dung cũng chẳng cảm thấy gì hết.

Thình lình, Dung bắt gặp một khuôn mặt quen. Một người đàn ông làm chung sở. Hắn đi với một cô gái lạ không phải là vợ hắn. Dung biết mặt vợ hắn, vì một lần hắn đã dẫn vợ tới dự một đám cưới bạn bè. Hắn chưa nhìn thấy Dung. Rồi cũng thình lình nữa, vợ hắn xuất hiện ở một cánh cửa ra, vô. Hắn đứng bật dậy, như phóng ra một cửa khác, mở cửa một xe tắc xi rất nhanh và mất hút. Chỉ còn lại hai người đàn bà. Người đàn bà dợm bước theo người đàn ông. Cô gái mở ví đặt vội tờ giấy năm trăm lên bàn rồi cũng lật đật đi. Ra tới cửa, người đàn bà trông thấy, lật đật đi theo. Dung nghe một tiếng gọi khá hần học :

- Ê, cô kia.

Rồi họ khuất mắt ở đâu, chuyện gì sau đó, Dung không biết nữa.

Dung uống nốt ly cô ca. Câu chuyện vừa xảy ra không đem tới cho Dung chút giải trí nào, như nhiều người khác ở trong quán. Chỉ có một câu duy nhất lập đi lập lại :

- Đàn ông, trời cho nét giống nhau.

Dung nghĩ tới Hiệp. Lúc này, chắc chàng ở trên máy bay. Và trước đó, họ chia tay nhau. Hai người đã hôn

nhau. Cầm tay bịn rịn. Rồi gì nữa. Hẹn hò, bi thảm. Nước mắt. Ôi, chỉ là kịch. Với Dung, đời sống vợ chồng giữa hai người cũng là kịch. Vợ kịch chưa buông màn đúng lúc cũng tẻ nhạt, chẳng ra cái gì. Lòng Dung ngույն ngất.

Ở quán nước ra, Dung leo lên một chuyến xe buýt. Con đường từ quán ra tới ga Phạm Ngũ Lão ngắn thôi. Nhưng khi thấy chuyến xe buýt ngừng. Dung leo lên, rồi lại hối hận. Xe buýt chật ních không còn một chỗ ngồi. Dung đứng, vịn tay vào ghế. Người đàn bà mập bự, đưa cái lưng ép vào tay Dung. trước mặt Dung, một bà bầu, bám chặt cả hai tay vào thanh sắt. Không ai nhường nhịn ai nữa. Ngay sát chỗ bà bầu đứng, hai thanh niên ngồi hút thuốc lá phì phèo. Xe dừng lại, Dung bước xuống. Nàng có thể đợi thêm một trạm nữa thì gần ga hơn. Dung đã không đợi. Nàng vội bộ. Suýt nữa Dung bị một chiếc xe xích lô đâm vào người. Chưa hết, nàng tông vào một đứa nhỏ chạy băng ngang. Đứa nhỏ dừng lại định sùng sộ. Rồi có vẻ nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của nàng, nó nhe răng, làm mặt khỉ, rồi cười ré lên, bỏ chạy.

Dung đâm ra cáu kỉnh. Có điềm xui gì đây. Có thể hôm nay Hiệp sẽ không về. Phích nước sôi của nàng đun sẵn sẽ ngույն ngất, và như thế, để chờ tới lúc nào

nàng nhận một tờ điện tín khác, phích nước mới được thay.

Nhớ lần vừa rồi, vì về bất chợt, Hiệp hấp tấp lấy bình trà rót một ly, đưa lên miệng uống. Dung ngăn cản không kịp, Hiệp phun ra giữa nhà, chưa hết, thiếu điều chàng móc miệng cho nôn mửa ra. Bình trà đóng mốc xanh, mốc đen. Làm sao được.

- Dung. Dung. Ê.

Thùy My vừa dừng xe vừa đưa tay vẫy rồi rít. Cô hét lớn tiếng :

- Ê, đi đâu vậy Dung. Dung tới gần cười :

- Đi đón ông Hiệp.

- Trời ơi, đi đón chồng mà mày đủng đỉnh như đi dạo phố. Lên đây tao đèo. Ê, Dung. Tao ngạc nhiên, trông mày giống con mụ thất tình quá.

Thùy My cười ngất. Vài người ngó hai đứa. Đúng là con điên. Dung nghĩ thầm. Nàng vẫn giữ nụ cười dịu dàng :

- Thôi cảm ơn mày. Nàng chỉ về phía ga. Tao đón anh Hiệp ở đằng kia. Cảm ơn mày nghe.

- Dung...

- Hử ?

- Thôi. Nhưng sao tao tức cười quá. Khi. Thôi tao đi không cười chết mất. Thùy My chưa đi, còn nói với :

- Cho tao gửi lời thăm ông Hiệp nghe mày. Nói với ông...

Tự nhiên Thùy My cắt ngang. Nói với ông cái gì ? Nhưng Dung không hỏi lại mà gật đầu. Còn một khoảng quá ngắn thì tới ga. Lạ chưa, Dung càng thấy lòng trống rỗng tột.

Vì Hiệp mà Dung mới tới chỗ này. Dung ghét nhà ga chi lạ. Vừa vô tới, Dung đã bị bao quanh bởi các người bán hàng. Mua ổ cô. Mận ngọt cô. Chục xoài có nghìn rười cô. Vé số cô. Cô mua giúp em. Thật khó nhọc Dung mới thoát được đám người đó. Nàng đi vào bên trong, đứng ở một mái hiên. Hình như mới có một chuyến xe vừa về. Chiếc xe trông đang de tìm chỗ đậu. Một vài người đứng từ trước, ngó Dung, cứ coi đồng hồ hoài. Dung chăm chú nhìn người đàn bà bán hàng đang bóc một quả bưởi bằng con dao nhỏ. Bà ta bóc rất khéo tay. Những múi bưởi, chẳng mấy chốc được tách ra, trắng nõn, mọng căng nước mà vẫn được bao bằng lớp màng

mỏng dính. Thấy Dung ngó bà cười xã giao : Bưởi Biên Hòa cô. Dung lắc đầu nữa. Có mấy đứa trẻ chắc chờ lâu quá, bày đặt trò chơi trốn tìm. Chúng kéo cả vạt áo của Dung mà núp. Người đàn ông chắc là ông bố, gọi con lại phân nản, rồi ngó Dung, ra điều cô thông cảm, cháu nó dại. Ông mua mấy múi bưởi. Lần này, tụi nhỏ đứng yên một góc, cầm củi chấm chấm mút mút với một gói muối ớt thật nhiều. Dung trả lời nụ cười ngượng nghịu của người đàn ông bằng một nụ cười vu vơ.

Dung nghĩ tới Hiệp. Liệu chàng có vui mừng gì khi trông thấy mình tới tận đây đón chàng không ? Chàng đi một mình hay với ai nữa ? Có thể chàng cùng về với cô nhân tình trẻ, mới mẻ. Họ sẽ đóng kịch trước mặt mình. Nàng lại mỉm cười chua xót. Rồi nàng giận cả lòng mình, cho rằng, mình đã trở thành một con người chối bỏ hết ý nghĩa của cuộc sống. Không ham thích, không thiết tha. Đúng không ? Vẫn không thể chắc được gì. Hình như nghĩ tới Hiệp, nàng chỉ thấy chán ngắt. Tại sao ? Dung cố bác bỏ ý nghĩ là mình ghen tuông. Ghen với một cái tên tắt ? Với một người không hề biết mặt ? Không, Dung không muốn nghĩ tiếp nữa.

Cô gái đứng bên Dung bỗng bắt chuyện :

- Bà đi đón người nhà. Dung gật đầu.

- Hôm nay chắc máy bay trễ. Bà đi đón chuyến nào ?
Qui Nhơn hay Ban Mê Thuột ?

- Cô đón chuyến nào ?

- Em đón chuyến Qui Nhơn.

Và cô gái như không dừng lại được. Cô có nhu cầu phải nói, phải thổ lộ. Sự chờ đợi đã làm lòng cô đầy tràn.

- Em đi đón từ trưa. Nhà em nói sẽ tới lúc hai giờ. Lúc nào em cũng đi đón sớm. Anh ấy thích vậy. Tới mà chưa thấy em là mặt sụ một đống. Nhà em con nít lắm chị ơi. Tụi em mới lấy nhau, nhà em bị đổi. Em xin theo mà má em không cho. Tại bị em con một đó chị. Nhà em về hoài, lần này là lần thứ ba trong một tháng. Buồn cười, hồi nãy có một chuyến, có ai giống nhà em quá trời, tí nữa em tóm lấy rồi... Nhà em...

Dung cắt :

- Máy giờ rồi ?

Cô gái đưa đồng hồ lên :

- Ui da, ba giờ rưỡi rồi cô. Dễ chừng tới bốn giờ. Đồng hồ của em chạy ầu một cây. Ít nhứt cũng gần bốn giờ. Lạ quá, sao hôm nay tàu trễ vậy. Trời ơi, em lo là

lo.

Bốn giờ. Vậy chuyến tàu từ Đà Nẵng vô cũng trễ sao. Cô gái lại hỏi :

- Chị đón chuyến nào ?

- Đà Nẵng.

- Ý. Đà Nẵng tới rồi. Đó, cái xe trống đang đỗ hàng xuống đó chị. Tới lúc ba giờ. Đông ới là đông.

Dung thở dài. Còn cách nào hơn là trở về. Hiệp đã có mặt ở sài gòn. Và chắc giờ này cũng đang lang thang đầu đó. Có thể lát nữa chàng đón nàng ở sở. Cũng có thể chàng sẽ trở về nhà muộn. Dung quay lưng đi.

- Ua, chị không đợi...

- Không.

Dung trả lời. Bước nhanh. Ra khỏi ga đường phố phường trước mặt. Dung nghĩ về nhà lúc này cũng vô ích. Năm, đầu óc sẽ mệt mỏi thêm. Vì vậy, nàng đi ra phố, và để giết thì giờ, nàng cứ chúi đầu, dí mắt vào những cửa hàng ngắm đồ đạc. Những thứ đồ dùng mà người nội trợ nào cũng ước mơ. Chỉ với nàng, nàng thấy dừng dừng. Nàng tưởng chừng như mình còn thích đời sống độc thân lắm. Thực ra nàng đã chán ngấy. Chẳng

qua, nàng đã quá lười biếng, lười biếng kinh niên, đã giết hết mọi sự tha thiết của tâm hồn nàng. Nàng đi lang thang mãi, trong thành phố nàng biết đang có Hiệp, cho tới lúc đèn đỏ.

Thật tình cờ, hai người đi ngược chiều nhau, đụng độ nhau trước building, nơi Dung cư ngụ. Hiệp tươi cười, trong khi Dung cố nhếch mép :

- Không đi đón anh há. Nhận được điện tín không ?
- Có. Nhưng em đi đón trễ giờ.

Rồi Dung hỏi khi hai người đứng trong thang máy :

- Anh có tới sở làm kiếm em không ?
- Không.
- Em nghỉ sở chiều nay.

Nàng tưởng chàng sẽ hỏi nàng đi đâu, giờ này mới về. Nhưng chàng nói huyền thuyên chuyện này, chuyện nọ. Mà chuyện nào nàng cũng chán ngắt. Cuối cùng họ cũng lên tới phòng. Nàng tra chìa khóa vào ổ xoay mạnh. Chàng đẩy lưng nàng vô trước.

- Có áo sạch không. Cho anh một cái. Mặc đồ lính, nặng như chì. Mệt. Nàng đang bận ngó chiếc đồng hồ treo tường.

Nàng hỏi :

- Đồng hồ anh mấy giờ ?

- Tám giờ. Đúng lúc quả lắc đồng hồ như rung mạnh. Rồi đổ bầy tiếng. Mèn ơi. Dung kêu.

- Tại cái đồng hồ chết tiệt. Cái đồng hồ này điên, muốn chạy ra sao thì chạy. Nàng chỉ biết trách mà không biết nghĩ cho nó. Có tới hai năm, nàng không cho nó ăn một chút dầu mỡ, mà nó đã làm việc tận lực để đúng giờ cho nàng bao nhiêu ngày rồi.

- Lấy áo cho anh đi.

- Anh đã ăn gì chưa ?

- Rồi. Anh gặp một cô bạn cũ nữa. Còn em. Em ăn gì chưa ? Dung chưa có gì trong bụng, nhưng nàng đáp :

- Em cũng ăn rồi. Em cũng gặp một anh bạn cũ.

- Thế à.

Chàng trả lời không chút nào nhạc nhiên. Nàng hơi sùng.

- Để em pha trà.

- Ấy đừng, trong mồm anh còn mùi trà mốc. Lần này, chắc mùi còn đặc hơn nữa.

Chàng cười lớn. Tự nhiên Dung sững người lại. Nàng nhìn chàng đăm đăm. Lúc đó, nàng đứng ở phía sau lưng chàng, và Hiệp đang bỏ sơ mi ra. Rồi Hiệp quay phắc lại.

- Lại đây.

Dung đi tới. Hiệp mở rộng vòng tay. Nàng dúm mặt vào ngực chồng. Nàng vừa hít được hơi thở thơm tho, hơi thở như chất hồi sinh, làm nàng tỉnh táo lại. Và nàng tiếp tục hít hơi hướm trên vùng ngực rộng mênh mông của Hiệp. Nàng vít cổ Hiệp xuống :

- Trả lời cho em biết H là ai ?

Hiệp ngẩn ra một lúc. Rồi chàng cười rộ :

- H à ? H là Hoa, một cái hoa bên đường lúc anh đi qua. Được chưa.

- Đồ kim sanh.

Nàng bỗng nghiêm nghị :

- Anh Hiệp.

- Cắm nước sôi đi. Anh phải uống trà nóng. Dung lắc đầu. Nước mắt muốn ứa ra :

- Không. Anh Hiệp. Chắc mình phải ly dị.

Hiệp nâng mặt Dung lên, nhưng nàng nhất định vùi mặt mình xuống.

- Đúng.

- Cảm ơn anh.

- Đúng. Phải ly dị, phải bỏ cái đời sống này đi. Em không thể ở một mình như gái độc thân thế này được. cuộc sống này giết chết tâm hồn em.

Dung bỗng khóc thành tiếng. Nàng tiếc quay mắt. Nhưng nàng không hiểu tiếc cái gì. Tiếc không mất Hiệp ? Tiếc đời sống y như còn độc thân ? Hay tiếc là những điều mình đã nghĩ, đã quyết định, đã bị hơi thở của chàng xóa sạch.

Chàng lại phà hơi vào mặt nàng. Và chàng đẩy nàng ra xa :

- Thôi, đủ rồi cô. Để cho người ta gội rửa cái hơi hướm của những bông hoa bên đường đi đã. Đừng có khóc. Em con nít quá.

Nàng cứ khóc. Khóc như bị một nỗi oan khiên không cách gì chứng minh được. Khóc tới chàng phải ngạc nhiên, không giỡn được nữa.

- Em. Em làm sao vậy.

- Em ghét anh. Em ghét anh.

Và nàng đâm thùm thụp vào ngực chàng, vào tay chàng. Chàng giữ tay nàng lại, và ôm chặt lấy nàng :

- Em có điên không. Có gì nói đi.

- Em không nói được. Không nói được.

Nàng vùng vẫy, rồi nàng chột như không còn chút sức lực nào khi bắt gặp hơi thở nồng mùi quen thuộc, mùi thuốc lá, mùi nhựa răng. Nàng khóc nữa.

Lúc chàng vào buồng tắm. Nàng nhìn căn phòng, nhìn phích nước đã đun lúc trưa. Nàng nhìn tới chiếc cà mên dựng ở một góc. Rồi nàng ngồi thu chân trên giường. Bỗng dưng, nàng mỉm cười trong khi nước mắt vẫn còn thi nhau rơi.

Nàng lắng nghe tiếng nước dội ở trong phòng tắm. Chàng đang gội rửa những mùi vị của những bông hoa bên đường.

Nàng ngạc nhiên quá vì nụ cười mới mẻ đó.

Xuân Muộn

Đợi mẹ ngủ say, Bình mới rón rén sửa soạn quần áo. Nàng đứng trước tủ kính ướm thử chiếc áo màu xanh da trời vào người, rồi mới mặc vào. Chiếc áo xanh da trời này may đã lâu lắm, dạo hết tang chồng, mẹ nàng đã mua cho xấp hàng này để mặc Tết. Và chiếc áo này cũng di cư cùng Bình vào nam, Bình nghĩ mà buồn cười, dạo trước, cổ áo may thấp, tà áo hơi ngắn, mấy năm qua đã lỗi thời bây giờ lại trở thành một mới. Chỉ có dạo đó eo áo may rộng, và Bình mập nữa. Chiếc áo này đã được sửa lại nhiều lần, những đường chỉ tháo ra may lại còn để nhiều tỉ vết. Bình không hiểu tại sao mỗi lần tới thăm Định nàng thích mặc chiếc áo này. Chiếc áo đã cũ mang một dĩ vãng không mấy tươi vui, và rất ít khi Bình dùng đến. Có tiếng máy đan rè rè ở phòng Trâm. Bình mở quạt máy cho mẹ rồi đi vào phòng em dâu, kêu nhỏ :

- Cô Trâm gài cửa hộ, tôi đi có chút việc. Nghĩ là Bình về thăm nhà chồng, Trâm hỏi :

- Chị có về ăn cơm không, em để phần.

- Thôi khỏi, tôi đi công việc tiện thể ghé thăm mấy con bạn cũ. Cô và Mẹ ăn trước, tôi về có lẽ muộn.

Tiếng máy đan ngừng lại. Bình đi ra, khép hờ cửa. Không hiểu nghĩ sao nàng dừng lại dưới hàng cây vú sữa một lát. Buổi trưa nắng thật gắt, và chưa ra khỏi nhà mồ hôi Bình đã nhỏ giọt. Bình thong thả đi ra đường, tà áo xanh của nàng quện vào nắng tung tăng theo mỗi nhịp bước của Bình. Tâm hồn Bình bỗng cảm thấy hết sức êm ả, và sức nóng của mặt trời cũng bớt hung hăng khi chạm vào vạt áo nắng của nàng.

Bình gọi một chiếc xích lô. Lâu lâu cũng phải xài sang một bữa. Biết đâu Định đã ngủ dậy, chàng đang mở cửa sổ trên căn gác, ngóng xuống đường trông nàng. Giờ này đáng lẽ ra Định còn ngủ, nhưng chàng thức đợi nàng thì thực thú vị biết bao. Căn gác nhỏ với những màu cửa màu xanh, chiếc bàn viết gọn gàng, hai chiếc ghế. Lúc nào cũng phải có hai chiếc ghế cho hai người. Và bốn đôi mắt nhìn, lúc nào cũng thế, khi Bình và Định đã ngồi yên, sau khi đã mừng gọi nhau, hai người ngồi nhìn nhau như thế. Bốn con mắt đều dịu dàng, đều chìm đắm thật dễ yêu, và đôi mắt của người này đều trôi êm ái trong mắt của người kia. Chỉ nghĩ tới đó, Bình đã náo nức và cảm thấy chiếc xe thật chậm chạp. Bình dựa người vào nệm xe, nhìn xuống đôi mũi giày của mình, và thêm một nhận xét mới là đôi chân của nàng đã được biến thành một đôi hia bảy dặm.

Bình không ngờ nàng lại yêu được dễ dàng như thế. Thật ra trong những ngày đầu tiên khi chồng nằm xuống, nàng chẳng có bao giờ nghĩ rằng mình có thể chung thủy sẽ làm một người đàn bà góa trọn đời. Dù trước kia nàng lấy Đan chẳng vì tình yêu, nhưng khi Đan chết, Bình cũng cảm thấy cuộc đời mình như đã chấm hết và dừng lại ở đó. Lấy Đan không vì yêu, nhưng trước ngày cưới. Bình đã đi với mẹ chồng lên quảng Yên thăm Đan, và qua một vài lần gặp gỡ, Bình thấy Đan chững chạc, nghiêm nghị, có thể trở thành một người chồng tốt được. Với lại mẹ nàng thường bảo :

- Không yêu ở với nhau rồi cũng yêu nhau, ngày xưa thầy mẹ có biết gì nhau, mà ở với nhau vẫn êm đẹp.

Nhưng buồn thay, nàng chưa biết mùa Xuân thời con gái như thế nào đã trở thành đàn bà góa bụa. Những giờ phút gần nhau thật ngắn ngủi, giấy phép chỉ được ba hôm, hai ngày chuẩn bị cưới xin, một đêm động phòng, rồi Đan phải ra trận, một tháng sau, Bình chưa kịp đi thăm chồng, đã nhận được xác chồng. Bình đã khóc rất nhiều, nàng hiểu rằng, tình thương yêu chồng không đậm đà lắm, nhưng Bình đau đớn khổ sở muốn lịm người đi, nàng thương người chết thì ít mà thương cho thân phận mình thì nhiều. Nghĩ tới một cuộc đời cơ cực làm dâu, những ngày cô đơn dài lê thê chỉ chấm dứt

được khi chết, Bình đã thấy mất hết can đảm và cũng muốn chết đi. Nhưng không ai để cho Bình chết, cuối cùng nàng vẫn sống nhăn ra với niềm đau đớn riêng tư, mà ai cũng cho là vì xót xa người chồng bạc mệnh. Nhiều lúc Bình soi gương coi khuôn mặt mình có dấu hiệu gì là sát phu không. Không, khuôn mặt Bình đầy đặn, phúc hậu như mẹ. Tại sao như mẹ mà cũng góa bụa, không có gò má cao, không có nốt ruồi thương phu trích lệ. Chỉ tại định mệnh bắt buộc như thế.

Bình chỉ còn lấy có đó mà tự an ủi thân phận mình. Mười mấy năm sống âm thầm cuộc đời làm dâu, chỉ đánh đổi được một đêm vui ân ái, Bình đã thấy chán nản tột độ. Bà mẹ chồng tới bây giờ vẫn còn canh giữ nàng, như sợ nàng một ngày nào đó sẽ vượt khỏi vòng kiềm tỏa của gia đình bà. Bà ta coi nàng như đã bị cột chặt với bà. Bình đã chịu đựng trong bao năm, đôi lúc nàng cũng nghĩ rằng, thôi cho qua, tuổi thanh xuân của mình cũng không còn gì nữa.

Nhưng khi gặp Định nàng mới biết là ý nghĩ đó thật điên cuồng. Nàng không còn trẻ nhưng cũng chưa già, đủ thì giờ để lập một cuộc đời khác. Nàng yêu thật tình cờ, thật bất chợt, ngay từ phút đầu gặp Định.

Từ phút đầu. Ôi, thật quý giá biết bao, phút đầu tiên, người đàn ông đó như một xoáy nước cuốn chụp mất tích cả con thuyền đang trôi chậm rề với giòng nước lặng.

Còn một ngã rẽ nữa, chiếc xe chậm chạp đến mấy rồi cùng tới đích. Một căn nhà. Thôi đầu ngõ đây rồi, làm ơn cho tôi xuống. Bình bảo người phu đạp xích lô dừng lại. Nàng trả tiền xe rồi đi vào con ngõ cũng đầy nắng. Nàng bước những bước thật nhẹ nhõm, thật thư thái nâng niu bằng những bồn chồn ấp ủ trong lòng nàng từ lúc ngồi trên xe. Suốt đời tôi, cần còn mãi những phút bồn chồn thần tiên này. Anh Định, cánh cửa mở đó chứ, và đôi mắt anh nhìn xuống, nhìn bước em đi đấy chứ ? Phải rồi, cánh cửa mở đó. Gắng một bước nữa, khi lên, khuôn mặt mình sẽ đối diện với khung cửa sổ, và đôi mắt chàng sẽ trong như hai hòn bi vừa vớt ra khỏi một ly nước. Mình đừng nhìn cứ đi thẳng và đôi mắt chàng sẽ dán lên người mình. Phải bước uyển chuyển thêm một chút nữa. Bình ơi, có chi mà mày nháy nhót thế ? Có chi tim mày đập mạnh thế ? Đâu phải là lần đầu mày bước chân lên căn gác này. Ôi mày ngây thơ như một đứa con gái trinh nguyên mới yêu lần đầu. Tôi là một gái góa còn tội nghiệp hơn cả gái già nữa. Không, tôi lại vừa gái góa, vừa gái già, vừa mới biết yêu lần đầu tiên. Tội nghiệp cho tôi biết mấy. Đẩy nhẹ cánh cửa rào rào

bước lên cầu thang gỗ. Căn gác này đã ọp ẹp quá, thuê mỗi tháng bốn ngàn bạc, thời giá bây giờ như thế này là rẻ rồi. Bình tự cảm ơn những may mắn đã cho mẹ con Bình có một căn nhà ở ngoại ô, dù căn nhà cũng cũ kỹ, cổ xưa như nếp sống hoài không thay đổi của mẹ con nàng.

Cánh cửa thần thoại đã được nàng đẩy ra, và nàng công chúa gặp được khuôn mặt của vị hoàng tử. Anh. Em, những tiếng gọi, cái cảnh đó cũng đã cũ rích, nhưng không một mối tình nào thiếu vắng nó. Em sắp sửa ngã vào lòng anh đây, anh Định. Nhưng bước chân Bình vội vã khựng lại, những điều Bình tưởng tượng đều đã sai hết. Không có con mắt nào nhìn xuống cửa sổ, không có nụ cười nào nhìn xuống cửa sổ, không có nụ cười nào chuẩn bị đón tiếp nàng. Định đang nằm quay trên chiếc giường nhỏ xinh xắn và ngon lành ngủ. Sự hiểu lầm làm cho Bình ngỡ ngàng một chút, đôi thoáng buồn cũng biến đi rất nhanh, nàng mỉm cười. Người tình đang ngủ với đôi mắt khép kín bình yên, với hơi thở đều hòa và một ít mồ hôi rịn trên trán. Khi Định ngủ, khuôn mặt già hơn. Tại sao tôi lại so sánh tuổi già tuổi trẻ lúc này. Dễ gì Định cũng gần bốn mươi, người đàn ông tới tuổi này đã chín mùi làm tôi yêu đến cuồng quít. Tôi yêu đến cuồng quít mất rồi. Thật là vậy, nhưng hoàn toàn yên tâm, đôi mắt của người đàn ông đầu tiên trong cuộc

đời chồng vợ đã khép kín, không còn một kỷ niệm nào để ám ảnh tôi nữa. Cuộc chiến cũng đã kéo dài từng ấy năm, bao nhiêu người ra đi rồi cho hai cuộc chiến tranh trong một đời người của tôi, trong một đời người của Định, cũng như của bao nhiêu người khác. Phải, tôi có quyền sống vội vã cho tôi đôi chút, tôi có quyền được hưởng bởi tôi đã già khản bởi nhiều định mệnh. Bình đi tới gần người tình, nàng ngồi xuống mé giường, và chiếc khăn mùi xoa trong tay nàng đang được đưa lên lau những giọt mồ hôi trên trán Định.

Mười mấy năm tôi mới có được giây phút quý hóa này. Trước kia khi lấy đan, làm vợ Đan, tôi cũng đã mơ ước được những giây phút thế này, nhưng Đan đã ra đi quá vội vàng. Anh Định, đôi lấy cả cuộc đời buồn tẻ, cô đơn để lấy một phút này thôi, em chấp nhận hết. Em bắt cần hết. Chiến tranh đã đến tận nơi, đã vào tận thành phố. Cho em xin những phút vội vàng, những đam mê chất ngất. Chiến tranh đã đuổi em theo từ Hà Nội, vào tới đây, nhưng cuộc chiến tranh nào cũng không vượt qua quá cuộc chiến trong em, sự chiến đấu với cô đơn, và bây giờ chiến đấu với cả hạnh phúc. Hạnh phúc đã gọn trong lòng tay, nhưng để được nắm chặt như thế, em còn qua bao nhiêu đèo ải đọa đầy như thế. Phải mở cánh cửa sổ lớn hơn cho gió lùa vào, phải để khuôn mặt của chàng chan hòa với ánh sáng. Phải để giấc ngủ

chàng bình yên, nhưng khốn nạn quá, xung quanh tôi như một hàng rào kiểm soát bằng những đôi mắt hung dữ. Giọng bà mẹ chồng kém thân ái : Đạo này trông mợ trẻ ra, vui hơn, tôi mừng cho mợ.

Tiếng mừng thoát ra khỏi cửa miệng mỏng như một lời day nghiền. Bình cũng đã nhìn ra điều đó, nàng soi gương và ngạc nhiên cho sự nảy nở của thân thể của nàng. Trước đây Bình đã tưởng da thịt nàng đã khô héo cùng với tháng năm tuyệt vọng. Anh định, tất cả là nhờ anh, nhờ ái tình màu nhiệm như chén thuốc ngọt. Tôi mừng cho mợ, Bình rùng mình khi nhớ lại tiếng nói đó của bà mẹ chồng. Đôi mắt nghi ngờ, luôn luôn kéo một làn mây mỏng, nhìn suốt thân thể cùng đọc hết ý nghĩ của nàng. Đôi mắt của người sống theo dõi còn rùng rợn hơn đôi mắt người chết. Không, tôi phải vắt hết những ý nghĩ buồn chán đó. Trước mắt tôi giờ chỉ có Định. Tôi đưa tay lên đặt nhẹ trên vùng trán hờn nhiên của chàng, dù một người đàn ông đã từng trải lúc ngủ cũng trở nên vô tư, tôi muốn uống hết vẻ vô tư của người tình lúc đó.

- Em đến lúc nào vậy ?

Định trở mình và mở mắt. Chàng vẫn nằm yên nhìn Bình đang cúi xuống. Đôi mắt chìm đắm của Định làm Bình thẹn thùng và bật ngồi thẳng dậy. Anh Định. Định mỉm cười, nhìn dáng ngúng nguẩy của Bình bỏ đi đến

chiếc ghế kê sát bàn viết. Còn một chiếc bô trống đó dành cho anh đó anh Định. Bình quay lại. Định vẫn nằm, nhìn theo từng cử chỉ của Bình. Lúc em đến anh đã ngủ. Thế à ? Anh có muốn lúc em đi anh còn ngủ không ? Anh muốn lắm, anh muốn ngủ luôn trọn phần đời còn lại. Anh lại nói nhảm. Bình muốn kêu lên câu đó để trấn an sự sợ hãi đang dấy động trong lòng nàng, nhưng Bình chỉ đứng im hờn dỗi.

Định ngồi hẳn dậy, người đàn bà quá ba mươi, lúc làm nũng cũng còn thừa sức duyên dáng, nhưng anh thích em trang trọng hơn, người đàn bà góa phụ thân yêu của anh, Định đi đến vỗ nhẹ vào vai Bình :

- Góa phụ của anh ngồi đợi anh đi rửa mặt nhé.

Định bỏ đi xuống thang gác. Còn Bình ngồi một mình ở chiếc ghế trống và vui thích một cách trẻ thơ. Lần đầu tiên tôi biết đến những kỳ diệu của những phút hẹn hò. Đồ anh làm gì được, nghĩ gì được trước những giờ khách chờ đợi giờ hẹn. Bữa cơm trưa, Bình đã ăn rất ít mẹ nàng không tìm ra dấu khả nghi nào, bởi Bình nói dối là buổi ăn sáng quá trễ nhưng thật ra, những nao nức, những lời dự trữ ân tình đã chất ngất trong lòng nàng làm sao nàng ăn ngon được. Bình vui tay xếp gọn mấy cuốn sách bừa bãi. Mười phút sau thì Định lên tới, đầu tóc chàng còn ướt sũng nước.

- Anh không định ngủ tiếp sao ?

Bình hỏi với giọng cố giả vờ hờn dỗi.

- Định nói chuyện đứng đắn với em đây.

- Thế ra chuyện từ trước tới nay không đứng đắn.

- Sức mấy mà đứng đắn hả em. Anh tưởng tới tuổi em không thể làm lần ngu si như thế.

Định ngồi chiếc ghế đối diện với Bình. Bình mở to mắt nhìn người yêu. Tôi mà ngu, tôi mà làm lần. Còn chuyện gì gọi là không đứng đắn. Cái đáng điệu của Định có thể là một tên sở Khanh không ? Không, Bình ơi mày đã nghĩ gì ngu xuẩn vậy, mày không tin tưởng gì hết sao ? Còn gì nơi một cô gái già như mày để người ta quyến rũ, lợi dụng. Bình lắc đầu, giọng thực thà :

- Chẳng thà em ngu si.

Định đưa tay cầm lấy bàn tay của Bình, chàng đặt trên mu bàn tay nàng một chiếc hôn. Đáng điệu trịnh trọng của Định làm Bình bật cười :

- Anh lại không đứng đắn.

- Em cho như vậy là không đứng đắn. Thôi vậy.

Định ngồi yên lặng, hai mắt chàng mơ màng nhìn ra cửa sổ. Người đàn ông có một cặp mắt đen với hàng mi dài như một thiếu nữ như thế không thể là một người đàn ông cứng rắn. Nhưng Định khác với tướng mạo của chàng, bù lại đôi mắt, định có chiếc mũi nở, cao, và chiếc miệng khi cười rất tươi, mà khi nghe nghiêm cũng rất cương nghị.

Tôi phải thua Định trước sự nghiêm nghị đó rồi. Thôi em muốn lặn vào anh đây, em lặn như một hòn bi bị búng mạnh. Bình bị ý nghĩ của nàng xô bật dậy, tiến đến. Nhưng không được đâu, ngồi xuống đi Bình. Ngồi xuống và nhắm mắt lại, mình phải là một vật mà người ta đi kiếm tìm. Bình ngờ ngàng ngồi xuống ghế.

Nhưng Định đã tiến tới kéo bình dậy và đặt nàng ngồi lên lòng chàng :

- Phải em ao ước phút này không ?

Bình không không nói gì nữa, miệng nàng đã bị gấn bởi một chiếc hôn dài, đắm đuối sôi nổi, con góa bụa đã trở nên hư đốn như thế này trong bao nhiêu lần rồi, đừng để hư thêm nữa. Bình đẩy Định ra, và cố gắng thuyết phục Định trở lại ghế ngồi. Tôi không thể dấu lòng là tôi đang muốn. Phải làm sao tôi có thể tự chống trả, mười mấy năm, tôi mới tìm lại giây phút quý giá

đến vậy. Anh Định, anh ngồi im cho em nói. Anh ngồi xuống đi, ngồi xuống. Tôi tự mắng mỏ mình, tự kèm chế lẫn nữa.

Nhưng rồi Bình vẫn thua Định. Nàng van vỉ :

- Anh Định.

- Em lại không đứng đắn rồi.

Bình thoát khỏi vòng tay Định, nàng ngồi xuống chiếc ghế mà Định vừa đối diện với nàng :

- Anh Định.

- Anh đây.

- Hôm nay chúng ta nói chuyện gì đây ? Sao anh chả nói gì với em hết cả vậy ?

- Nói gì bây giờ.

- Anh không yêu em ?

- Ai bảo với em điều đó ?

Bình cứng họng, nàng ngồi im rơm rớm nước mắt.

- Em muốn anh nói chuyện gì bây giờ ngoài chuyện anh yêu em. Bình nghĩ tới lời nói của mẹ chồng, của em

chồng, nàng muốn Định cùng chịu chung sự lo lắng với nàng :

- Anh Định, mẹ chồng em đã bắt đầu nghi ngờ. Chúng ta có thể đành hoàng làm lễ cưới được không ? Em không muốn mang tiếng đi hoang mà không được gì.

- Anh yêu em, không ai bảo em đi hoang được. Định tâm sự :

- Anh tưởng đây là một cuộc đùa như mọi cuộc đùa khác, nhưng anh đã bị rơi vào chính cái bẫy của mình giăng ra. Đầu tiên anh không nghĩ gì hết, yêu em như đã yêu bao nhiêu người khác vậy thôi. Nhưng bây giờ em khác họ rồi.

Bình hiểu ra những tiếng không đứng đắn mà Định đã nói lúc này. Bình không buồn gì hết về những điều đó. Nhưng nàng cũng không thể tham dự trò đùa nguy hiểm này được nữa. Bình hỏi :

- Không đùa nghĩa là mình sắp sống chung.

- Anh đang ao ước điều đó.

- Em sẽ thưa với mẹ em, mẹ em sẽ nói với bà mẹ chồng. Em làm dâu mười mấy năm, em đổi hết cả tuổi thanh xuân cho bà ấy.

- Em thù hận bà mẹ chồng ?

- Không, em vẫn thương bà ấy. Bà ấy ở cái tuổi trước chúng ta.

- Còn anh, anh ở cái tuổi của Đan. Hồi trước anh cũng cùng một lò Quảng yên. Chúng ta chống đối bà ấy được rồi.

- Em nghĩ chuyện em đi lấy chồng là một sự hợp lý. Em chưa có con.

- Anh có con.

- Con anh cũng là con em vậy.

Định mỉm cười, nụ cười không tin tưởng mấy. Phải làm sao có thể tin tưởng được ở lời nói trong lúc cuồng nhiệt của một người đàn bà. Anh không tin như vậy cũng phải. Tôi cũng thế, mặc dù lúc này đây lòng tôi đang ao ước được thương yêu đứa bé, nhưng sự ao ước đó là vì tại tôi thương yêu tôi quá. Hình như đọc được ý nghĩ của Bình, Định vẫn thông dong mỉm cười, đôi mắt vẫn tinh quái dò xét. Nhưng Bình không chịu nụ cười đó, mặc dù nhận rằng sự điều cốt của Định có lẽ phải, nhưng Bình vẫn chạm tự ái.

- Có phải đó là ký do anh không tiến tới hôn nhân ?

- Không phải vậy.
- Hay anh sợ gia đình bên chồng em ?
- Còn khuya.
- Vậy anh sợ gì ?

Định thôi cười, chàng nhìn Bình và bỗng vui lòng về đôi mắt đang nhìn mình đầy vẻ thực thà.

Bình không thể là người xấu, nhưng trong vấn đề con chung con riêng, Bình cũng không thể là một người tốt được. Định cảm thấy thương Bình hơn bao giờ hết, chàng còn xót xa hơn nữa khi nhận thấy trong tình yêu còn lẫn chút tình thương hại. Nàng đáng thương hại lắm, nàng chỉ là một người đàn bà góa, yếu đuối, cô hết sức mình để chịu đựng. Có thể Bình đang hết dần mức chịu đựng đó rồi. Nhưng Bình, Bình nghĩ khác. Bình ngỡ rằng chàng không thực sự tin nàng, vì nàng không còn đủ nhan sắc để quyến rũ chàng nữa. Bình chìm xuống và muốn rơi lệ. Đôi mắt của Bình làm Định cảm động trong một lúc, Định không muốn dấu diếm người yêu một điều gì nữa. Chàng đắn đo :

- Bình ạ, anh muốn chúng ta còn phút nào vui được bên nhau thì cứ vui, còn yêu được nhau bao nhiêu cứ việc yêu.

Bình choáng váng như vừa đang tận hưởng những giây phút hạnh phúc nhất, bỗng chớp mắt, tất cả đều tan ra mây khói, và sự thật là một phủ phàng ngoài sức chịu đựng của nàng :

- Em đâu có phải một cô gái còn nhỏ, em đâu còn những mơ mộng con nít.

- Em tưởng anh con nít sao ? Khổ nỗi anh già không ra già, trẻ không ra trẻ. Em đừng khóc như thế, bình tĩnh anh nói cho nghe.

Bình đưa tay lau lệ. Nàng khóc từ lúc nào. Chiếc khăn mù xoa vừa mới đây thấm những giọt mồ hôi cho Định với tấm lòng nàng nồng nàn hạnh phúc, bây giờ đưa lên lau những giòng lệ thảm sầu. Tôi không đủ bình tĩnh nữa. Chẳng thà tôi chịu những điều gian dối, còn hơn chứng kiến những sự thực. Anh Định, xin anh đừng nói gì, xin anh cho em hưởng nốt những giờ phút hạnh phúc còn lại. Một ngày hôm nay, một tuần lễ, một tháng, một năm. Ôi em đã tham lam, thứ tham lam rất đàn bà.... cho em là đàn bà để sống trong thương yêu và chết trong thương yêu. Anh Định, Nhưng Định không nghe những lời nàng đang thổn thức. Định thực thà không chút lương lẽ nào :

- Bình, anh tin là em có đủ bình tĩnh để nghe anh nói. Không phải vì lời hứa với người đã khuất. Hồi đó, anh từng nói với Vi là không bao giờ anh lấy vợ nữa. Có thể anh chỉ lãng nhãng... điều đó anh còn vẫn nghĩ như thế từ khi gặp em, quen em và yêu em. Nhưng tình yêu đã thay đổi hết. Bây giờ là lúc anh ao ước xây dựng hạnh phúc với em. Người như em không thể là những hạng người để qua đường, để mua vui trong một ngày một tháng. Em hiểu anh nói không ?

Bình gật đầu và bắt đầu hy vọng lại. Định nói tiếp :

- Nhưng bây giờ thì lại khác rồi.

- Anh...

Giọng Bình hoảng hốt.

- Em đừng yên nghe anh nói. Em có đọc báo không ? Sắp sửa động viên rồi. Bình tưởng sắp khóc, thì ngưng lại được.

- Anh mà còn trong tuổi quân dịch sao ?

- Anh mới 37 tuổi, mặc dù tuổi thực ngoài đời anh nhiều hơn.

Khuôn mặt bà mẹ chồng thoáng hiện rất nhanh trong cái chớp mắt của nàng với nụ cười đắc thắng.

- Mày tưởng có người sẽ cưới mày, cưới một con đàn bà góa trên mười năm. Chuyện đó làm gì xảy ra được? Thôi con ơi, ở vậy làm gái trung trinh cho người ta thương, tập tành lẳng lơ làm chi cho người ta chửi.

Rồi nàng sẽ nghe những lời như thế hoặc tương tự như thế. Rồi Mai, cô em chồng, rồi Phúc, chị chồng, những người này đều đã lập gia đình, có con cái, nhưng họ không thương xót gì hoàn cảnh của nàng. Phải cướp cho được Định dù bằng một giá nào. Đàn bà có bao nhiêu vũ khí, bao nhiêu chiến lược. Bình ơi, mày hãy bình tĩnh giương nanh áp vuốt ra đi. Đi lính, động viên có phải là một cái có không ?

- Em có nghe anh nói không ?

Bình không trả lời, nàng đâu còn đủ sức chịu đựng đôi mắt nhìn của Định nữa. Bình muốn bỏ đi ra khỏi căn gác, lúc này nếu được đi lang thang một mình, chắc Bình sẽ bớt đau khổ hơn. Bình đứng lên, nhưng thay vì đi xuống thang gác, Bình ngã dúi xuống chiếc giường sắt nhỏ, nằm úp mặt xuống gối.

Bình nằm như thế rất lâu, nàng không hiểu nàng đã nghĩ gì, đang mong muốn gì nữa. Tôi đã kiệt lực, chưa bao giờ tôi tuyệt vọng đến thế. Tôi muốn chết, lúc này chết thật bình yên. Còn Định, tại sao Định có đủ lý do

như thế ? Đi lính, động viên, đóng chức binh nhì. Cuộc đời của tôi rồi sẽ trôi qua như Trâm ? Không, như Trâm là cả một hạnh phúc. Chiến tranh từ đâu tới, chiến tranh dai dẳng cả mấy chục năm, chịu đựng thiệt thòi như từ mấy kiếp. Lệnh động viên cho những đứa con yêu nước. Tôi nhìn ra rồi, thấy rõ rồi, chiến tranh đã đến tận thành phố.

Bình nhớ lại có lần Định nói với nàng hoàn cảnh này sự sống chết tùy rủi may, anh có thể chết bất cứ lúc nào. Anh không muốn em trở nên goá một lần nữa. Anh ơi, tại sao anh nghĩ thế, lấy đứa niên thiếu rồi lớn lên đến tuổi nó cũng phải đi lính. Đi lính, ở đâu cũng thấy lính, trong phòng trà, trong rạp ciné, ngoài đường, trong bữa cơm. Và Định nữa, chàng sẽ trở thành một ông lính già, hai cái ria được chăm bón kia sẽ cạo nhẵn, mái tóc húi ngắn sẽ làm khuôn mặt chàng trang nghiêm hơn, nồng nàn, chín chắn hơn.

Trong lúc lòng Bình tê lịm, Bình cảm thấy tiếng thở của Định nóng ran bên tai nàng.

Bình không nghĩ gì nữa hết. Tôi sống một hôm nay, ngày mai, ngày mai có còn gì hay không còn gì ? Tôi bất lực. Bình đưa cả hai cánh tay lên kéo Định nằm xuống cạnh nàng. Không còn hình ảnh mẹ chồng, chị chồng. Tôi phớt hết mọi lời đay giết, tôi coi thường

hết dư luận. Tại sao dư luận ? Tại sao dư luận lại khắc khe bó buộc tôi phải trung trinh với một xác chết. Bó buộc tôi, lên án tôi mà có chia xẻ với những đêm dài quá đời người của tôi không ? Chấp hết, tôi chấp đó. Anh Định, Anh Định ơi, Bình muốn kêu lên để vỡ tung niềm sung sướng, cùng sự nổi loạn đang thành hình. Phải vậy, Bình phải chiếm đoạt cho được Định. Nhan sắc của một người đàn bà phải chín mùi, phải bắt cho được, đuổi cho được tới kỳ cùng chỗ người tình trú ẩn. Đừng bao giờ bỏ em, anh Định.

Bình không nhớ gì nữa hết, nàng lịm đi trong chiếc hôn dài. Quên đi, quên hết. Con góa phụ lại sẵn sàng hư hỏng.

Nhưng niềm sung sướng không bất tận. Sau chiếc hôn dài, Định buông Bình ra. Nàng nằm vật xuống giường, cảm giác vẫn còn rung động ở đầu môi. Định lại lặng lẽ ngồi bật dậy. Anh Định, em muốn biết anh đang nghĩ gì trong đầu ?

Định cầm lấy tay Bình, giọng thật nhỏ :

- Em Bình.

- Dạ.

- Em dám liều cùng anh không ?

- Em không hiểu.

- Chúng mình sống chung với nhau từ bây giờ nhé. Không đợi Bình kịp phản ứng. Định say sưa :

- Từ bây giờ em ở luôn đây, mình là vợ chồng cho tới khi anh vào quân đội.

- Anh cho em đi theo đến đơn vị anh không ?

- Lương lính mình không đủ sống.

- Em không cam đảm trở về nếp sống cũ.

- Đành vậy.

Bình nhòm người lên :

- Anh nói đành vậy là thế nào.

- Thôi, em ngồi dậy, sửa soạn anh đưa về. Bình bật khóc :

- Em không hiểu gì cả, tại sao anh vừa nói thế này đã nói thế nọ. Anh Định, em hỏi thật là anh có yêu em không ?

Giọng Định đang nồng nàn, sôi nổi, bỗng tẻ ngắt :

- Bình, anh xin lỗi, em nên hiểu hoàn cảnh của chúng ta.

Bình lau nước mắt. Tất cả không còn gì khó hiểu nữa hết, nhưng sự bất hạnh có thể chờ chực nàg từ bây giờ. Bình đứng lên :

- Đúng, em nên về.
- Bình, anh xin lỗi...
- Chúng ta đâu có lỗi gì, anh.
- Anh đưa em về nhé.
- Dạ

Giọng Bình cố gắng để khỏi bật tiếng khóc. Định đi thay áo. Chàng đưa nàg xuống đường, gọi một chiếc tắc xi. Khi Bình vừa định đóng cửa lại thì Định đã lên theo.

Chiếc xe chạy hết con đường, sang một đường khác. Bình ngồi tựa người vào nệm xe. Tay Định vẫn nắm chặt tay Bình. Dù sao cũng còn được gần nhau phút nào cứ nuôi ảo mộng phút đó. Nhưng Bình buồn ngay sau đó, khi nghĩ đến đêm nay, nàg sẽ qua một đêm dài khó ngủ, sẽ nghe những tiếng thở dài của Trâm, và nét im lìm của mẹ, Bình gỡ tay Định :

- Tự nhiên em thấy chóng mặt quá.

Định kéo đầu Bình ngã vào vai chàng, nhưng Bình vội dang ra xa, người tài xế liếc nhìn vào tấm gương trước mặt rồi yên lặng lái. Chiếc xe tắc xi từ từ trườn vào con đường đầy nắng bụi.

Nhưng bỗng nhiên bình chợt sợ hãi, xe gần tới nhà bao nhiêu sự liêu lĩnh của Bình tan biến đi bấy nhiêu. Mẹ nàng sẽ buồn như thế nào khi biết nàng tư tình vụng trộm. Bình hốt hoảng bảo người tài xế cho xe đỗ lại. Tình cờ xe đỗ lại cách nhà Thùy, một bạn gái của Bình một khoảng ngắn. Định ngạc nhiên.

- Sao không để anh đưa về tận nhà.

- Em còn chút việc bận, em phải gặp cô bạn gấp, có chuyện cần lắm.

Định bắt bí :

- Chuyện vừa nghĩ ra phải không ? Bình cười ngượng ngập :

- Ngang qua nhà nó em mới sực nhớ em có chuyện cần thật. Thôi anh về nhé.

- Bao giờ em đến anh. Bình ngập ngừng :

- Em cũng chưa biết nữa.

- Hư.

- Em quen hư hỏng rồi.

Nụ cười của Định vụt biến mất, cánh cửa xe đóng mạnh lại. Bình đứng nhìn theo chiếc xe quẹo sang ngã khác mới tới bấm chuông nhà Thùy. Không hiểu Thùy sẽ nghĩ như thế nào về cuộc viếng thăm bất đắc dĩ này. Mặc kệ, Bình bấm mạnh chuông. Cánh cửa mở, Thùy hiện ra trong bộ quần áo mặc ở nhà gọn gàng.

Thấy Bình, Thùy chung hững :

- Ủa. Mà.

Bình đưa tay vỗ vai Thùy :

- Bộ mà lạ lắm sao. Mời khách vào đi chứ ? Thùy chột vui vẻ :

- Ai nghĩ là mà tới thăm chứ. Chắc chiều nay trời mưa.

Thùy là một bạn gái rất thân của Bình từ hồi còn ở ngoài Bắc. Thùy có chồng, có con, trước đi dạy học nhưng nay đã nghỉ ở nhà lo việc nội trợ. Căn nhà Thùy ở là một căn phố nhỏ, có lầu. Thùy kéo Bình lên tận

phòng ngủ :

- Hôm nay ông xã mày đâu ?

- Ông đi Trung cả tuần nay rồi, ông đi hoài, ít khi ở nhà lắm.

- Máy đưa nhỏ ?

- Đi học hết. lâu quá mày không đến, bây giờ chúng nó lớn hết rồi, tao lại khỏe. Bình nhìn quanh nhà :

- Đạo này anh chị có vẻ giàu ra, căn nhà này đã mua được chưa.

- Mua rồi. Con mẹ chủ nhà đuổi hoài không được phải bán cho tao. Tiên sư nó, nghèo cũng khổ.

- Có tủ lạnh, có Tivi mà nghèo cái nổi gì. Ông xã mày vẫn làm chỗ cũ.

- Ủ, thì vẫn đại diện cho hãng Vitico. Chắc cũng sắp tái ngũ.

- Hấn mười mấy năm công vụ rồi ?

- Có chín năm. Bình thành thạo :

- Chín năm đi là cái chắc. Mày sợ không ?

- Sợ thà gì, không đi lính ở nhà lạc đạn mau chết nữa. Hôm vừa rồi tưởng sự nghiệp tiêu ma luôn. Mà biết không, cháy sát đít nè.

Bình bỡ ngỡ :

- Nhà cửa san sát vậy mà mà bảo cháy. Tao thấy gì đâu ?

- Xây lại mấy hồi mà. Nhà Sài Gòn vậy đó.

- Gia Định mà.

- Gia Định giàu thua gì Sài Gòn. Ở đây nghèo nhứt cũng là giàu nhứt xứ khác. Che cái bạt lên là có nhà, sướng thật. Mà xem cái nhà này cũng mấy chục vạn bạc, ở ngoài Bắc mình gió quạt khế cũng đồ cha nó rồi.

Bình cười :

- Sao dạo này mà ăn nói bạt mạng vậy. Chắc ở nhà hoài buồn rồi nói bậy hả. Thù chóp mắt, giọng tâm sự

- Tại lâu mà không tới nên không biết chuyện gì xảy ra đó thôi. Tao mấy lần đi kiếm nhà mà mà kiếm hoài không được. Mà ở cái xó tỉnh gì mà khó khăn quá.

- Tìm làm gì ?

- Thì tâm sự chơi đỡ buồn. Mà không biết sao, thằng cha có vợ nhỏ.

- Úi trời đất.

Bình kêu khê. Hiền lành như Toan mà cũng có vợ lẽ sao. Bình nhớ tới lời nói của Định khi phê bình về đàn ông :

- Đàn ông giống nhau hết, em đừng thần thánh làm chi. Tên nào hiền vợ lắm tưởng lành là dẫu vợ giỏi đó thôi. Bình hỏi.

- Cô ta ở đâu ?

- Ở sài gòn này.

- Vậy há. Mà có ghen không ?

- Sao lại không. Nhưng mỗi người ghen một cách. Ấy tao đem chuyện buồn tới cho mà. Đẹp đi. Bây giờ hỏi chuyện mà, mà có gì lạ không ?

Bình cũng muốn có một người để bầu bạn, để trút tâm sự. Mình chọn Thùy được không ? Có nên không? Thùy đang đau khổ, mình không nên bày cái hơn của mình cho Thùy biết. Tuy vậy, Bình cũng nói :

- Tao lấy chồng được không mà ?

- Được, miễn là mày đừng giết cái bà già chồng mắc dịch của mày mà bị tù oan.

- Bà ấy cũng hiền.

- Ở đó mà hiền. Tao có con bạn quen với bà Phúc nhà mày, bà chị dâu mày đó. Ôi thôi, nghe bà đó kể tội mày đủ thứ, tao tưởng mày hư thân mất nết rồi.

- Thì hư thân mất nết lâu rồi.

- Tội gì không hư.

Thùy kéo lăn Bình nằm xuống giường, lâu lắm Bình mới tìm thấy không khí thương yêu thân ái giữa bè bạn. Bình hỏi thăm Thùy về chuyện chồng con, Thùy thật tình kể hết cho bạn nghe. Bình nhiều lần muốn tâm sự chuyện mình với bạn nhưng cứ ngại ngùng. Em không muốn cho ai biết chuyện chúng mình hết. Nhưng rồi mọi người sẽ biết. Đâu có dấu hoài được. Bình gạ ý bạn:

- Mày coi tao có nên lấy chồng nữa không ?

- Sao không ? Miễn là người đàn ông. Tao ngán gặp đũa không ra gì lắm. Nhưng mày cũng nên coi chừng đừng kén cá chọn canh lắm. Mày có dè được người như Toan mà cũng ngoại tình không ?

- Thấy hoàn cảnh mây tao cũng hơi ngán, mình lớn tuổi rồi.

- Cái đó tao không có ý kiến. Thùy chọt hỏi tiếp :

- Thằng cha đó làm gì ?

- Sắp tái ngũ.

- Vậy là lớn tuổi hơn mây hả. Được lắm rồi. Mai một giới thiệu đi, tao đãi cơm. Bình thấy vui lây với tính hồn nhiên của Thùy :

- Tao thấy mây càng già càng ngây thơ, lúc nào cũng vui.

- Sao mây không nói là tao càng già càng trẻ. Buồn làm khỉ gì cho nó mệt. Ban đầu tao cũng ghen nhưng riết rồi cũng làm lơ, kệ đâu có mất mát gì, cho cu cậu chơi chán cu cậu bò về. Tao chỉ sợ con nhỏ nó cuồn tiền bạc thiệt hại cho con tao thôi.

Bình băng khoản :

- Mày nghĩ tao có thể thương một đứa con không phải do mình đẻ ra được không ?

- Sao không được. Thằng cha có con hả ? Như thế càng chắc ăn. Vô tình, Bình đã thổ lộ gần hết tâm trạng

mình cho Thùy nghe. Hai đứa nằm gác chân nhau kể chuyện mình, chuyện đời, gọi lại những kỷ niệm ở miền Bắc. Cho tới khi lũ nhỏ con Thùy đi học về. Thùy xách cả lũ con cùng Bình ra tiệm ăn cơm. Thằng con lớn của Thùy mách rằng nó gặp cô vợ nhỏ của Toan đi chơi dung dăng với một thanh niên trong sở thú. Nghe xong, Thùy không giận mà cười :

- Mấy thấy không, của Tây lại giả cho Tàu, mấy đời con điểm...

- Thôi mấy. Mấy phải giữ cho tụi nhỏ đừng có nghe chuyện đó chứ. Thùy nói :

- Hôm nay vui quá tao phá lệ, tưởng mấy đi lấy chồng xứ nào rồi chứ.

Bình nghĩ lại hơn một năm nàng không tới thăm Thùy. Chỉ một năm thôi, Thùy và Bình đã biết bao thay đổi.

Cho tới lúc đèn đường bật sáng. Bình mới từ giả Thùy ra về. Thùy dặn dò mãi là rồi nhớ tới chơi. Mấy đứa con của Thùy lao nhao dặn theo. Nhìn những khuôn mặt trẻ thơ, Bình nghĩ rằng nàng cũng sẽ thương yêu được con của Định. Định cũng có một đứa con ngộ nghĩnh như thế, nhưng ngộ nghĩnh như thế nào thì Bình không biết vì Bình chưa được gặp bao giờ. Trong một ngày gần

đây. Bình nhất định bắt Định phải cho nàng gặp mặt đứa bé.

Mỗi tuần lễ Định dành hai ngày cho con chàng. Bình không ganh bì vào đâu được nữa.

Bình dừng xe ở đầu đường, mua một trăm giò về cho Trâm. Tội nghiệp Trâm, lúc này là lúc mệt mỏi nhất trong thời kỳ thai nghén. Bình chợt nhớ tới khuôn mặt của Vũ và nụ cười nó. Nụ cười của Vũ y hệt như ngày còn bé, khó làm ai giận lâu cậu bé được. Bất giác Bình cũng có niềm ước ao được như Trâm mang giòng máu người yêu trong người. Hình ảnh một đứa nhỏ kháu khỉnh cứ quần quít trong ý nghĩ của Bình. Nhưng tiếng kinh đều đều của mẹ vọng từ xa làm Bình hổ thẹn, nàng nhớ tới những lần hư hỏng của mình và rùng mình. Mẹ làm sao hiểu được cho con. Liệu anh có hiểu được em và tha thứ ? Bình nói thầm mà nàng không hiểu được là đang nói với người sống hay người chết.

Nàng bước vào sân, và hình ảnh đầu tiên mà nàng thấy là Trâm đang ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ kê trước hiên. Bên cạnh lồng chim hoàng anh. Thấy Bình, Trâm đứng dậy mỉm cười :

- Chị đã về, chị ăn cơm chứ ?

- Rồi. Em ngồi đó đi. Để chị thay áo.

Bình nghe Trâm dạ nhỏ. Nàng đi vào cánh cửa và nhìn bà mẹ chồng đang ngồi trước bàn Phật. Bất giác nàng đưa tay ôm ngực kêu lên một tiếng nhỏ :

- Phật ơi ! Nàng cũng không hiểu tiếng kêu vui hay là tiếng kêu sám hối nữa.

Và Bình lẫn vào trong căn buồng tối với giọt lệ long lanh nơi khóe mắt, khóc cho một mùa Xuân muộn.

Nhã Ca, Nhà Văn Nữ Có Số Tác Quyền Lớn Nhất

«.... Từ lâu nay, chúng ta đã nói nhiều tới việc trao đổi văn hóa, giới thiệu văn hóa Việt Nam với ngoại quốc. Nhưng mãi tới nay, mới có một tác phẩm văn chương Việt Nam hiện đại được chọn dịch và xuất bản bên Mỹ. Cũng mãi tới nay, mới có một dịch giả người Mỹ thông thạo tiếng Việt, để dịch một tác phẩm Việt Nam trực tiếp từ tiếng Việt sang tiếng Anh ngữ. Hợp đồng xuất bản giữa Nhã Ca và ông Barry Hilton hôm nay, vì vậy, phải được coi là bước khởi đầu quan trọng cho việc giới thiệu văn chương Việt Nam với thế giới».

Trên đây là lời Linh Mục Thanh Lãng, chủ tịch Trung Tâm Văn Bút Việt Nam; tuyên bố trong buổi lễ ký hợp đồng phiên dịch và xuất bản tác phẩm Nhã Ca tại Hoa Kỳ, do Trung Tâm Văn Bút bảo trợ tổ chức hôm chủ nhật 13/09 vừa qua.

Cũng cùng một quan điểm như linh mục Chủ tịch Trung Tâm Văn Bút Việt Nam. Ông Đỗ văn Rở, Phụ tá Tổng trưởng Giáo Dục và Thanh Niên đặc trách Văn hóa, khi đến chủ tọa buổi lễ ký kết và tâm sự là ông đã phải hy sinh việc chủ tọa một buổi lễ quan trọng khác được tổ chức cùng ngày, để tới đây chia vui với văn giới.

Tác phẩm được phiên dịch và xuất bản tại Hoa Kỳ là một chuyện dài vừa hoàn thành của Nhã Ca, có tựa đề là «The Short Timers» và dịch giả người Mỹ ông Barry Hilton, khi tuyên bố thành thạo bằng tiếng Việt với quan khách trong buổi lễ, đã ca ngợi tác phẩm này là «là một bi ký cổ điển, có giá trị tiêu biểu cho một giai đoạn đặc biệt của hai dân tộc Hoa Kỳ và Việt Nam».

Hợp đồng xuất cảng văn chương sang Hoa Kỳ kể trên, đã khiến Nhã Ca trở thành tác giả được chú ý nhất trong thời gian vừa qua. Tin tức về buổi lễ ký kết hợp đồng xuất bản đã được loan báo đầy đủ cả trong và ngoài nước. Nhật báo The New York Times, tờ báo lớn nhất tại Hoa Kỳ, đã cho các phái viên ở Sài Gòn tiếp xúc với Nhã Ca để thực hiện một cuộc phỏng vấn đặc biệt. Tại các nhà sách, những tác phẩm mới của Nhã Ca như «Hiền như mực tím, Yêu một người viết văn...» số báo tăng vọt hẳn lên.

Sau đây, là phần đặc ký của chúng tôi về nhà văn nữ đang làm sôi nổi dư luận này, do Đặng Tường Vi phỏng vấn và trình bày.

Nhã Ca, Nhà Thơ Nữ

Tác giả hơn 30 cuốn sách đã xuất bản, hai lần được trao tặng giải thưởng văn chương toàn quốc, một về thi ca năm 1965, một về văn xuôi năm 1966. Nhã Ca là một trong vài ba tác giả được đọc và biết đến nhiều nhất suốt mười năm qua tại Việt Nam.

Sinh năm 1936 tại Huế, khởi viết ngay từ thuở còn là nữ sinh Trung Học trường Đồng Khánh, những bài thơ, truyện ngắn đầu tay của Nhã Ca đã xuất hiện trên các tuần báo ở Sài Gòn từ năm 1957, với tên thật Trần Thị Thu Vân. Tuy nhiên, phải ba năm sau đó, bút hiệu Nhã Ca mới chính thức có cơ hội xuất hiện.

Vào giữa năm 1960, nhà thơ Nguyên Sa cùng một số bạn hữu cho xuất bản tạp chí văn nghệ Hiện Đại. Ngay trong số ra mắt, tạp chí này đã dành hẳn mấy trang để giới thiệu một loạt thơ của một cô gái Huế mang bút hiệu Nhã Ca. Cũng ngay trong lời giới thiệu, người chủ trương Hiện Đại đã xác nhận không một chút ngần ngại: Đây là một thi tài đặc biệt.

Sự xác nhận của nhà thơ Nguyên Sa đã được chứng minh ngay những năm sau đó. Tập thơ đầu tay của Nhã Ca đoạt giải thi ca toàn quốc. Nhà phê bình Đặng Tiến viết trên báo văn :

« Vẻ đẹp Nhã Ca thật như một giấc chiêm bao, và giả như con sông Hoàng Hà từ trời cao đổ về biển cả. Thơ Nhã Ca sẽ dựng lên một thần thoại về người con gái Huế...»

Nhà thơ Bùi Giáng, trong cuốn Đi vào cõi thơ, khi đề cập tới thơ Nhã Ca cũng đã viết : «Thơ nghe như giọng tiên nữ xuống khép nép xin vào hội hè trần gian. Lời thơ xô ủa tới trùng trùng điệp điệp như ngọn triều đại hải.

Nhà báo Phan Lạc Phúc, nguyên chủ bút nhật báo Tiền Tuyến, người được các nhà văn, nhà thơ coi là «mắt xanh của văn giới» ; vì sự thưởng ngoạn văn chương tinh tế của ông, khi đề cập tới Nhã Ca, đã dùng tiếng «đệ nhất nữ thi sĩ», thay vì gọi bà là «nhà văn nữ hàng đầu», như ngôn ngữ của mấy tạp chí và mấy nhà xuất bản.

Cho tới nay, cuốn «Thơ Nhã Ca» vẫn là một trong những thi tập được tái bản và có số in rất nhiều.

Nhã Ca, Nhà Văn Nữ Có Số Tác Quyền Lớn Nhất

Thơ Nhã Ca đã mang được cho tác giả của nó những lời khen tặng. Nhưng phải chờ đến văn Nhã Ca, những lời khen tặng mới được cụ thể hóa, thành những khoản tiền tác quyền lớn lao : cả chục triệu bạc, cho hơn 30 cuốn sách đã xuất bản và tái bản.

Cùng lúc với những bài thơ đầu tiên, các truyện ngắn, truyện dài mang bút hiệu Nhã Ca đã xuất hiện trên các tuần báo, tạp chí. Nhưng mãi đến năm 1963, tiểu thuyết Nhã Ca mới được in thành sách. Cuốn đầu tiên : Đêm nghe tiếng Đại bác, do nhà văn Nguyễn Mạnh Côn đề tựa giới thiệu.

Nhã Ca, Tên Một Giải Thưởng Luận Án Tiến Sĩ

Trên những đặc san cuối năm do Đại Học Y Khoa Huế xuất bản, trong phần tin tức, thường có loan báo «luận án tiến sĩ y khoa đoạt giải thưởng Nhã Ca» hàng năm. Đây là một giải thưởng được thiết lập từ năm 1969 và do chính nữ văn sỹ Nhã Ca bảo trợ. Khoản tiền dùng cho giải thưởng này chính là tác quyền cuốn «Giải khăn xô cho Huế» một bút ký nổi tiếng của nhà văn nữ này, viết về biến cố Mậu Thân tại Huế.

Ngày 23 tháng chạp năm Mùi (1967) đang sống ở Sài Gòn, Nhã Ca nhận được điện tín của gia đình từ Huế gọi về chịu tang thân phụ của bà vừa từ trần. Bảy ngày sau, cuộc tổng công kích tết Mậu Thân bùng nổ, và nhà văn nữ này, ngoài cái tang gia đình, đã phải chịu cái tang chung cho cả thành phố bị tàn phá.

Những điều tai nghe mắt thấy trong hơn hai tháng lưu lạc trong biến cố tết Mậu Thân tại Huế được Nhã Ca viết lại thành tác phẩm «Giải khăn xô cho Huế» và toàn bộ tác quyền đầu tiên của cuốn sách nổi tiếng này được dành tặng cho Huế. Một phần góp vào việc cho trường nữ trung học Đồng Khánh. Một phần được trao tặng cho Đại Học Y Khoa Huế, và vị khoa trưởng y khoa thời đó là bác sỹ Bùi Duy Tâm đã dùng khoản tiền này để thiết lập một giải thưởng mệnh danh là «giải thưởng Nhã Ca» dành cho luận án tiến sỹ y khoa xuất sắc nhất hàng năm.

Độc Giả Nhã Ca

Trên nhật báo Chính Luận, trong một bài liệt kê các khoản chi tiêu cần thiết để đối chiếu với số lương tháng ít ỏi, một nữ giáo chức đã ghi : sách Nhã Ca. Như vậy trong những món ăn tinh thần của một lớp người, sách

Nhã Ca đã được kê vào loại nhu cầu cần thiết và bền bỉ.

Tại các trường Trung Học, nhất là những trường nữ, một số lớn tác phẩm Nhã Ca đã trở thành một đề tài thuyết trình thường xuyên của học sinh.

Một số văn phẩm của Nhã Ca cũng được chọn làm đề tài cho một số luận án ra trường của các sinh viên văn khoa Sài Gòn, Huế, Đà Lạt.

Ngoài số độc giả đông đảo là giáo chức, sinh viên học sinh, Nhã Ca cũng được đọc nhiều trong giới binh sĩ. Trên mục tìm bạn bốn phương của tuần báo Văn Nghệ Tiền Phong, có lần đã đăng một lời rao tìm bạn bốn phương của tuần báo Tiền Phong đăng một lời rao tìm bạn nguyên văn như sau : «Lính tiền tuyến muốn tìm những cô bạn gái trong trắng, tươi vui như hình ảnh cô bé Vành Khuyên trong truyện Trưa Áo Trắng...» Trưa Áo Trắng là tên một cuốn tiểu thuyết của Nhã Ca mới xuất bản năm ngoái, viết về một đám nữ sinh chơi vũ cầu buổi trưa bên hông trường nữ trung học Gia Long.

Trả lời một câu hỏi của người phỏng vấn, Nhã Ca xác nhận : «Nếu không nghĩ tới độc giả, chắc chắn tôi đã không viết văn làm gì. Tôi vẫn thường tự nhủ, bạn đọc của tôi đã phải bỏ những đồng tiền xương máu của họ ra đổi lấy từng cuốn sách. Vậy bốn phận của mình

là phải viết cho xứng đáng với sự hy sinh ấy. Vậy chắc hẳn sẽ chẳng bao giờ tôi có thể trở thành loại nhà văn tự cho mình là lớn đến độ tuyên bố là viết mà không thèm đếm xỉa đến độc giả».

Tác Phẩm Nhã Ca Và Điện Ảnh

Một số tiểu thuyết Nhã Ca đã được đưa lên màn ảnh. Hãng phim Việt của Đạo diễn Hà Thúc Cần đã dựng một phần «Giải Khăn Sô cho Huế» thành phim Đất Khô. Hãng Lidac, với đạo diễn Lê Dân, đã đưa cuốn tiểu thuyết Cô Híp Py lạc loài lên thành phim Hoa mới nở. Hai cuốn tiểu thuyết khác của Nhã Ca, Đoàn nữ binh mùa thu và Tình ca trong khói lửa đỏ, cũng đã được hãng Phim Việt mua bản quyền.

Tài tử kiêm đạo diễn Lê Quỳnh, trong một cuộc phỏng vấn trên báo Kịch Ảnh, tuyên bố cuốn «Tình ca trong lửa đỏ» của Nhã Ca là tác phẩm đã làm ông xúc động nhất trong đời, và việc bị hãng Phim Việt dành trước mất truyện này là điều làm ông ân hận nhất.

Tình Ca Trong Lửa Đỏ là câu chuyện một cán binh Bắc Việt tham dự cuộc tổng công kích Mậu Thân, lưu lạc vào cố đô Huế. Rồi giữa cảnh khói lửa của Cố Đô,

chàng trẻ thuộc lớp người «sinh Bắc tử Nam» mê say một cô gái Huế, cho đến khi chết trên miệng hồ cá nhân.

Trong lúc giới kinh doanh đang chạy ngược chạy xuôi với những giao kèo, xuất cảng sản phẩm Việt Nam ra ngoại quốc, một hợp đồng phiên dịch và xuất bản tác phẩm Việt Nam tại Hoa Kỳ đã được chính thức ký kết, giữa nữ văn sỹ Nhã Ca và một dịch giả người Mỹ, ông Barry Hilton.

Một bản tin loan báo về buổi lễ hợp đồng xuất bản sách tại Hoa Kỳ của Nhã Ca trên một nhật báo, đã được mở đầu như vậy. Theo sự tiếp xúc giữa chúng tôi với nhà văn nữ này, hợp đồng xuất bản kể tên đã diễn tiến như sau :

Vào đầu năm 1973, dịch giả Hoa Kỳ, ông Barry Hilton tiếp xúc với Nhã Ca, và tác phẩm được dự định dịch sang Anh ngữ là cuốn «Đoàn nữ binh mùa thu» viết về sự đổi thay của một xóm nhỏ Việt Nam vào thời người Mỹ đổ quân vào xứ này.

Tuy nhiên, theo Nhã Ca, vì nhận thấy chưa hài lòng với cuốn chuyện cũ này, bà đã thỏa thuận viết hẳn lại một tác phẩm mới cuốn «Vi ơi, Bước tới» để ông Barry Hilton dịch sang Anh ngữ.

Vi, là tên một thiếu nữ Việt Nam, lớn lên vào những năm cuối cùng của thập niên sáu mươi, khi chiến tranh khốc liệt, kéo theo việc người Mỹ đổ quân vào Việt Nam. Sự xuất hiện của người Mỹ, cùng với những ảnh hưởng vật chất do họ mang lại, đã làm đảo lộn mọi nếp sống, gây thảm kịch trong nhiều gia đình Việt Nam. Cô gái Việt Nam tên Vi, gánh chịu những thảm kịch này, nhưng cuối cùng, nhờ lòng tin và tình yêu, đã đủ sức hướng về tương lai để bước tới.

Tên Anh ngữ của tác phẩm này là The Short Times, có nghĩa là những kẻ sống trong một giai đoạn tạm bợ, chờ thay đổi. Bản Anh ngữ này hiện đã hoàn tất và đã được dịch giả, ông Barry Hilton mang theo về Hoa Kỳ để sửa soạn ấn hành. Theo dự định, The Short Times, sẽ là một cuốn sách dày khoảng 400 trang, in giấy trắng, bìa cứng, phát hành tại Hoa Kỳ vào khoảng cuối năm nay.

Theo hợp đồng được ký hôm 23/09 tiền tác quyền bản Anh ngữ sẽ là mười phần trăm, tính trên giá bán và tổng số in đúng theo tiêu chuẩn quốc tế. Phần tác quyền này được chia đôi giữa tác giả và dịch giả, Nhã Ca cho biết : «Vì bản in lần đầu số in giới hạn, số nhuận bút chúng tôi dự trù nhận được sẽ vào khoảng 2000 mỹ kim (một triệu bạc Việt Nam) Nếu ấn bản này thành công,

sách được in vào loại phổ thông, in nhiều, bìa mỏng, giá rẻ, khoản tác quyền mới có hy vọng lớn hơn».

- Được biết, ông Barry Hilton là một người chủ trương một tủ sách chuyên về Việt Nam tại Hoa Kỳ. Sau cuốn The Short Times, tủ sách này sẽ còn tiếp tục phiên dịch và xuất bản thêm nhiều tác phẩm văn chương VN khác. Trong hợp đồng ký kết hôm 23/9, Nhã Ca và các bạn hữu của bà trong tổ hợp xuất bản Hải Âu cũng được ủy nhiệm việc giới thiệu những tác phẩm của các nhà văn Việt Nam khác, để tủ sách Glade Publication tiếp tục việc phiên dịch và xuất bản tại Hoa Kỳ.

Đời Sống Hiện Tại

Kết hôn với nhà thơ Trần dạ Từ. Năm con. Không hưởng ứng vụ «kế hoạch hóa gia đình» vì ông xã còn muốn tiếp tục đẻ thêm sáu bảy đứa nữa.

Viết văn đối với nhà văn nữ này, không còn là một công việc tùy hứng mà là một việc làm đều đặn hàng ngày. Với một máy đánh chữ, hai cây bút chì để gõ thay ngón tay. Nhã Ca cho biết bà viết đều đặn mỗi ngày khoảng chừng bốn giờ đồng hồ. Những giờ khác dành cho việc đọc sách, săn sóc con cái. Nghe người phỏng

vấn ngạc nhiên về số lượng sách đến ba bốn chục cuốn đã xuất bản của bà. Nhã Ca giải thích : «Chỉ là sự đều đặn. Mỗi ngày vài ba trang đánh máy, cô thử nhân lên coi, mỗi năm gần một ngàn trang. Mười năm rồi, chưa tới mười ngàn trang sách, đâu phải là một số lượng ghê gớm gì».

Được hỏi về người bạn đường cùng nghề ảnh hưởng tới văn chương của bà ra sao ? Nhã Ca cười : «Ngoài việc làm thơ, có thời ông sống nhờ nghề cắt sửa tin tức cho các nhật báo. Lời khuyên tôi thường phải nghe và áp dụng hàng ngày của ông là xóa bỏ những chữ thừa, đoạn thừa. Đó có lẽ là sự giúp đỡ lớn nhất».

Một Số Câu Hỏi và Đáp

- Tiền bản quyền cao nhất cho cuốn nào ?

- Giải Khăn Sô Cho Huế. Khoảng trên một triệu bạc, vừa do việc xuất bản, vừa do việc làm phim.

- Tác phẩm ưng ý nhất.

- Tập thơ Nhã Ca, bộ truyện dài Đám Tang Cá Voi. Gần đây nhất : một loạt truyện dài viết cho tuổi mới lớn : «Bầy Phượng Vĩ Khác Thường, Ngày Đôi Ta Mới Lớn, Bé Yêu, Bước Khẽ Tới Người Thương, Ngày Thơ Tình Thơ...»

- Dự tính hiện nay của bà ?

- Đang sưu tập những chi tiết cần thiết để hoàn tất một bộ tiểu thuyết dài : Thương Nhớ Chiến Tranh, viết với khung cảnh từ 1954 đến một năm nào đó sắp tới.

- Kỷ niệm đáng cay trong đời cầm bút ?

- Chỉ còn nhớ những kỷ niệm cảm động : trở lại trường cũ, cúi đầu với cô giáo cũ, ngồi quây quần với các em lớp sau.

TƯỜNG VI
(Việt Nam Thông Tấn Xã)

MỤC LỤC

Chuyện Đôi Ta	4
Thành Phố Buồn	49
Một Cái Chết Dịu Dàng	69
Hơi Thở	87
Xuân Muộn	110